

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΕΞΕΠΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
ΜΑΡΖΑΝ

Η
ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ
ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΑΣΙΝΕΣ
ΚΟΜΠΡΕΣ

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΚΟΜΠΡΕΣ

Οι Άκτινες του ύπνου

Ἡ ἐμφάνισι τοῦ τρομακτικοῦ Χοῦρ Νταμάρ, τοῦ ἀγνωστου μετὴν ἄσπρη κουκούλα καὶ τὸ ράσο, ἔχει φέρει, ἀπὸ χθές, σὲ πολὺ δύσκολε θέσι τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα. Γιατὶ ἀπὸ τὰ παράξενα μεγάλα γυάλινα μάτια τοῦ ξεκύνονται κάτι μυστηριώδεις κόκκινες ἀκτίνες. Εἶναι οἱ φοβερὲς ἀκτίνες

ποῦ σ' ὅποιον κι' ἂν πέσουν ἐπάνω — εἴτε ἄνθρωπος εἶναι αὐτός, εἴτε θεριό — τὸν ρίχνουν ἀμέσως σ' ἓναν σαρὺ καὶ βαθὺ λήθαργο.

Ὅμως ἀμέσως μετὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Χοῦρ Νταμάρ συμβαίνει καὶ τὸ ἐξῆς ἀνεξήγητο καὶ ὑποπτό: Ἐξαφανίζεται ὁ Ζαντόβ. Ἐγκαταλείποντας μάλιστα ναρκωμένους κάτω τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα.

Ἀργότερα, στὴ σπηλιά τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, φθάνει ὁ ἰθαγενὴς Χόπι, ἀπεσταλμένος τοῦ Χοῦρ Νταμάρ. Καὶ λέει σπὴν ὁμορφῇ Ἑλληνίδα, ἐκ μέρους του, αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ὁ Χοῦρ Νταμάρ κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸν Ζαντόβ. Ἄν μέχρι νὰ βγῆ τὸ ἄστρο τοῦ ἀποσπερίτη δὲν πάει ἡ Ζάμπα στὴ σπηλιά του, τότε θὰ τὸν σφάζῃ.»

Ἡ νέα, ἐγκαταλείποντας τὸν Ταρζάν, πηγαίνει μονάχη — μετὴν ὄδηγὸ τὸν Χόπι — στὴ σπηλιά ποῦ κρύβεται ὁ Χοῦρ Νταμάρ.

Ἐκεῖ, ἀπὸ διάφορα περιστατικά, ὑποφίζεται πῶς ὁ ἄνθρωπος ποῦ θρίσκειται κάτω ἀπὸ τὴν κουκούλα καὶ τὸ ράσο εἶναι — τουλάχιστον τώρα — ὁ Ζαντόβ.

Ἡ ὑπόφια τῆς ὁμως γίνεται πεποῖθησι ὅταν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιάς ἀκούει τὴ φωνὴ κάποιου ἀγνωστου ἀνθρώπου ποῦ ζητᾷ βοήθεια, λέγοντας πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς Χοῦρ Νταμάρ.

Ἡ Ζάμπα καταλαβαίνει τώρα πῶς ὁ Ζαντόβ εἶχε τόσο ἀνεξήγητα ἐξαφανισθῆ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἀγνωστο μετὴν κουκούλα καὶ τὸ ράσο. Ἔτσι μπόρεσε νὰ μάθῃ τὴν κρυφὴ σπηλιά ποῦ ἔμενε. Καὶ σὲ κάποια εὐκαιρία κατάφερε νὰ τὸν κτυπήσῃ κρυφά. Ὑστερα, ἀναισθητὸν καθὼς ἦταν, τὸν ἐγδυσσε, φόρεσε αὐτὸς τὴ μακάβρια στολή του καὶ τὸν ἔδεσε γερὰ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ σὰν συνέλθῃ.

Ἡ ὁμορφῇ Ἑλληνίδα ἀφοῦ καταφέρνει νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ ψευτο - Χοῦρ Νταμάρ, ξαναγουρίζει κοντὰ τὸν ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ τοῦ λέει ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

Νά όμως πού σέ λίγο, παρουσιάζεται ξαφνικά στή σπηλιά του Ταρζάν ό... Ζαντόβ.

Ή Ζάμπα τόν κατηγορεί πώς αυτός είχε φορέσει τό ράσο και τήν κουκούλα και παρουσιάζοταν παρασταίνοντας τόν Χούρ Νταμάρ.

Ό Ζαντόβ δέν καταλαβαίνει... Κι' όταν ή Έλληνίδα τόν ρωτάει πού βρισκόταν από τή στιγμή πού τούς είχε εγκαταλείψει ναρκωμένους κ' έξαφανίστηκε, τής αποκρίνεται :

— Αυτό είναι ένα μυστικό πού ντρέπομαι νά σάς τό πώ!..

Βέβαιος τώρα και ό Ταρζάν πώς ό Ζαντόβ ήταν ό ψευτο-Χούρ Νταμάρ, τόν κτυπάει πεισώπλατα. Τόν σωριάζει κάτω άναίσθητον. Όμως άμέσως ή Ζάμπα κτυπάει τόν Ταρζάν κακίζοντας τόν γιά τόν άνανδρό τρόπο πού είχε κτυπήσει τόν Έλληνα.

Έτσι, άνδρας και γυναίκα πιάνονται στά χέρια, ζητώντας ν' άλληλοσπαραχθούν.

Όμως ξαφνικά και πάνω στόν καυγά τους παρουσιάζεται ό τρομακτικός Χούρ Νταμάρ έκπέμποντας τίς φοβερές κόκκινες άκτίνες του.

Ό Κακαράκ πού καταφέρνει μέ τρόπο νά βρεθῆ πίσω του, κόβει ένα μικρό διπλό σύρμα πού βλέπει νά έξέχη από τό ράσο του. Έτσι, διακόπτει τό ηλεκτρικό κύκλωμα. Και οι άκτίνες του ύπνου, παύουν άμέσως νά ξεχύνονται από τά μεγάλα, σαν γυάλινα, μάτια του.

Τώρα ό Χούρ Νταμάρ είναι άκίνδυνος!..

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα πού στό μεταξύ έχουν παρατήσει τόν καυγά τους, χύνονται άκράτητοι πάνω σ' αυτόν. Με γροθιές και κλωτσιές τόν σωριάζουν κάτω μισοαναίσθητο.

Άφάνταστα περίεργοι τώρα ό άρχοντας τής Ζούγκλας και ή Έλληνίδα σκίζουν τήν κουκούλα του Άγνωστου. Άποκαλύπτουν τό πρόσωπό του.

Κι' ενώ τά μάτια τους γουρλώνουν από τρελλή κατάπληξι, ψιθυρίζουν μέ δέος τ' όνομά του:

— Ό Ζαντόβ!..

Ήταν ένας άλλος Ζαντόβ ολόιδιος μ' εκείνον πού, πριν λίγες στιγμές, είχαν σωριάσει κάτω άναίσθητον.

Ό Κακαράκ πού τόν βλέπει ξεκαρδίζεται στά γέλια:

— Χά, χά, χά!... Είχαμ' έναν! Τώρα τούς κάναμε δύο! (*)

Μέ τό καλό νά τούς... έκατοστήσουμε! Χά, χά, χασα!...

Άπολογία κατηγορουμένου

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα δένουν άμέσως χειροπόδαρά τόν ά ναισθητο δεύτερο «Ζαντόβ». Και σέρνοντας τόν κρύβουν μέσα στή σπηλιά.

Ύστερα, μετανοιωμένοι γιά τόν τρόπο πού είχαν φερθῆ στόν άλλον Ζαντόβ, πού βρίσκεται πλάι τους ά ναισθητος επίσης, κάνουν ό,τι μπορούν γιά νά τόν συνεφέρουν.

Κι' όταν εκείνος ξαναβρίσκει τίς αισθήσεις του, τόν ρωτάνε:

— Πέσ' μας Ζαντόβ: Πέσ' μας όλα όσα συνέβησαν στό διάστημα πού είχες έξαφανισθῆ!..

Και ό Έλληνας άρχίζει νά τούς διηγῆται :

— Όταν ό Χούρ Νταμάρ σάς ενάρκωσε μέ τίς κόκκινες άκτίνες τῶν ματιῶν του, ἐγώ ξεγλύστρησα και κρύφτηκα κάπου ἐκεῖ κοντά. Καμμιά άνησυχία δέν είχα γιά τή ζωή σας. Γιατί, πριν λίγο, ό άγνωστος μέ τήν κουκούλα και τό ράσο είχε πῆ πώς ό βαθύς, σαν λήθαργος, ύπνος πού φέρναν οι άκτίνες του ήταν προσωρινός. Ήξερα λοιπόν πώς άργά ή γρήγορα θά ζυπνούσατε και θά ξαναγυρίζατε στή σπηλιά σας. Άλλωστε ἐκεῖ κοντά σας βρισκόταν και τά δύο παιδιά. Στο μυαλό του Κακαράκ έχω πάντα μεγάλη εμπιστοσύνη, Ήμουν βέβαιος πώς, αν κάποιος κίνδυνος σάς άπειλούσε, θάβρισκε τόν τρόπο νά σάς σώσει...

Ό Σουβλερομύτης, πού τόν άκούει, συμπληρώνει αγέρωχα:

— Καθότι τυγχάνω ἐκ γενετῆς... σωτήρας όλων τῶν κοροΐδων, μετά συγκωρήσεως!

Ό Ζαντόβ συνεχίζει:

— Έτσι, μόλις είδα τόν Χούρ Νταμάρ νά φεύγει, άρχισα νά τόν παρακολουθῶ άθέατος. Όσοι είδα κ' έμαθα πού βρίσκεται ή κρυφή σπηλιά του.

»Τότε, κ' έπειδή καταλάβαινα πώς δέν θά μπορούσα νά τά θάλω μονάχος μου μαζί του, πήρα τρέχοντας τό δρόμο κ' έφθασα στό παλάτι τής βασίλισσας Βούρχα-Λάγκα. Τῆς είπα τά καθέκαστα και τήν παρακάλεσα νά μου δώσει μερικούς από τούς μαύρους πολεμιστές τῆς γιά νά έξοντώσω τόν τρομερό Χούρ Νταμάρ.

»Έκείνη δέχτηκε πρόθυμα νά μέ βοηθήσει. Και χτυπώντας τρεῖς φορές τά χέρια κάλεσε τούς σωματοφύλακές τῆς. Άντι όμως νά τούς δώσει εντολή νά συγκεντρώσουν τήν ομάδα τῶν πολεμιστῶν πού τῆς είχα ζητήσει, τήν άκούω κατάπληκτος νά τούς προστάζει δείχνοντας έμένα:

«Πιάστε άμέσως αυτόν τόν άνόητο και

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος τής Ζούγκλας πού έχει τόν τίτλο : «Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ».

κλείστε τον στο μπουντρούμι του Παλατιού μου.»

«Ο Έλληνας συνεχίζει την αφήγσή του: «Σκότωσα, χωρίς να το θέλω, μερικούς από τους σωματοφύλακες της Βούρκα - Λάγκα, στις άπεγνωσμένες προσπάθειες που έκανα να ξεφύγω από τα χέρια τους. Όμως τελικά δεν τα κατάφερα. Γιατί κι άλλες ένισχύσεις από τη φρουρά του παλατιού ήρθαν να βοηθήσουν τους λιγοστούς σωματοφύλακες που είχαν απομείνει...»

«Έτσι, ανήμπορος ν' αντισταθώ σε τόσους γιγαντώσους και χειροδύναμους μαύρους, βρέθηκα σε λίγο διπλαμπαρωμένος μέσα σ' ένα βαθύ υπόγειο και σκοτεινό μπουντρούμι!

«Τί έπακολούθησε ούτε είδα, ούτε άκουσα, ούτε ξέρω... Όσοπου, ύστερ' από πολλή ώρα, κατάφερα, τραβώντας με δύναμη, να λυγίσω και να ξεθεμελιώσω δυο από τα κοντρά σιδερένια κάγκελα της φυλακής μου. Έτσι βρέθηκα - σαν από θαύμα - ελεύθερος κ' έξω από το παλάτι. Η καλή μου τύχη βοήθησε να ξεφύγω - νύχτα καθώς ήταν - χωρίς να με αντιληφθῆ κανένας...»

«Πήρα τότε το μονοπάτι προς τη δύση. Έφτασα έδω στη σπηλιά σας. Μά κ' έδω βρήκα από σας μια υποδοχή που όμοιολογώ πως δεν την περίμενα.

Ο Ταρζάν κάνει μια προσπάθεια να δικαιολογηθῆ:

— Έχεις δίκιο, Ζαντόβ... Άλλά σε χτύπησα γιατί είχα πιστέψει κ' έγώ, όπως και η Ζάμπα, πως εσύ είχες φορέσει την κουκούλα και το ράσο του Χούρ Νταμάρ...

Ο Έλληνας χαμογελάει παράξενα:

Κ' έπρεπε να με χτυπήσης πίσωπλατα; τόν ρωτάει. Δεν μπορούσες να σταθῆς αντίκρυ μου και να με χτυπήσης. Νά: έτσι, ως ποῦμε!

Και σφίγγοντας την τρομερή γροθιά του την τινάζει με αφάνταστη όρμη καταμεσῆς στο πρόσωπο του άνυποπτου Ταρζάν.

Ο άρχοντας της Ζούγκλας ανατρέπεται. Σωριάζεται ανόσκαλα, βροντοκτυπώντας κάτω στο σκληρό έδαφος. Ένω από τα ρουθούνια του ξεκύνεται άφθονο το κόκκινο άχνιστό αίμα...

Ο Ταρζάν σηκώνεται με δυσκολία. Ξαναστατέκει όρθός. Σκουπίζει με τη ράχι της παλάμης του τα αίματα που κατακυλάνε στα χείλια του και στο σαγόνι.

Όμως δείχνει κατανόηση στην τρομακτική γροθιά που δέχτηκε από τον Ζαντόβ. Βρίσκει πως ήταν μια δίκαια ανταπόδοσι της γροθιάς που εκείνος του είχε δώσει στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Και, σά να μη συνέδη άπολύτως τίποτα, παρασύρει έλαφρά από το μπράτσο τον Έλληνα:

— Πάμε μέσα στη σπηλιά μου, του λέει.

Πάμε να δῆς ποιός ήταν ο άγνωστος που κρυβόταν μέσα στην κουκούλα και το ράσο του Χούρ Νταμάρ.

Ο Ζαντόβ θιάζεται να γνωματεύσει:

— Ξέρω: ποιός άλλος από τη μαύρη βασίλισσα Βούρκα - Λάγκα.

Η Ζάμπα που ακολουθεί τους δυο άνδρες, χαμογελάει:

— Όχι, τον πληροφορεί. Κάποιος άλλος είναι...

— Ποιός; ρωτάει άνυπόμονα ο μελαχροινός νέος.

— Κάποιος που δεν θα μπορέσης ποτέ να τον φανταστής!..

Οί δυο σωσίες άντιμέτωποι!

«Έτσι, σε λίγες στιγμές, περνάνε πρώτα οί τρεις τους από το άνοιγμα της σπηλιάς. Τους ακολουθεί και ο Κακαράκ, που μουρμουρίζει σιγά, σά να μιλάει στον Ζαντόβ:

— Άμα τον δῆς, φουκαρά μου, θα σηκωθείς στα ...πισινά σου ποδάρια!

Κι' αλήθεια: Μόλις ο Έλληνας άντικρύζει άναισθητον κάτω τόν... έαυτό του, μένει άκίνητος σά να δέχτηκε άστροπελέκι στο κεφάλι. Κάτι πάει να 'πῆ, μα η φωνή σκαλώνει σαν κόμπος στο λαρύγγι του.

Ο Σουβλερομύτης τόν ρωτάει σοβαρά:

— Τί λές τώρα, Ζαντοβάκο: Αυτός είναι του λόγου σου; Η του λόγου σου είσαι εκείνος;

Ο Έλληνας συνέρχεται σε λίγο από την πρώτη έντύπωσι. Κ' έξακολουθώντας να κυττάζει χαμένα τον άναισθητο κάτω άγνωστο, ψιθυρίζει:

— Πολύ μου μοιάζει!... Πώς είναι δυνατόν να ύπάρχη ένας άλλος άνθρωπος τόσο ίδιος μ' έμένα!

Ξαφνικά όμως τα μεγάλα μάτια του φωτίζονται παράξενα. Σάν κάποια θύμψι να ζύπνησε στο θολωμένο του μυαλό.

— Τώρα θυμάμαι, μουρμουρίζει.

— Τί; ρωτάνε μ' ένα στόμα ο Ταρζάν και η Ζάμπα.

Ο Ζαντόβ τους εξηγεί:

— Όταν οί σωματοφύλακες της Βούρκα - Λάγκα κατάφεραν τέλος να με δαμάσουν και μ' έσερναν για το βαθύ σκοτεινό μπουντρούμι, άκουσα τη μαύρη βασίλισσα να λείη σε κάποιον από τους φρουρούς του παλατιού της: «Και τώρα φέρ' τε μου άμέσως τόν «Ζαντόβ».

Τρεις όλόκληρους μήνες τόν ταίζω και

τόν πληρώνω για να κάθεται και να περιμένει. Καιρός είναι πιά να κάνη κι' αυτός κάτι για 'μένα!»

Ο Ταρζάν συλλογιέται ψιθυριστά δείχνοντας τόν άναίσθητο κάτω σωσία του "Ελληνα:

— Σίγουρα γι' αυτόν έδω θα μιλούσε... Κάποτε θα τόν άνεκάλυψε τυχαία κάτω στο Μεγάλο Λιμάνι πού συχνά κατεβαίνει με τούς μαύρους της για να πουλήη τὰ έλεφαντόδοντα και τις προβιές των θεριών της Ζούγκλας πού άδικοσκοτώνουν. "Ετσι θα τόν έφερε στο παλάτι της για να έκμεταλλευθίη την καταπληκτική όμοιοτήτά του με τόν Ζαντόβ. Να τόν χρησιμοποιήση με τέτοιον τρόπο πού να μās βάλη ν' άλληλοσκοτωθούμε...

Ο Ζαντόβ και η Ζάμπα βρίσκουν σωστους τούς συλλογισμούς του. Κι' όλοι μαζί ξαναθαίνουη από τη σπηλιά.

Ο "Ελληνας τούς έξομολογιέται άκόμα:

— Για να είμαι άπόλυτα ειλικρινής μαζί σας πρέπει να σās 'πώ και κάτι άλλο άκόμα: Πώς πραγματικός σκοπός μου, όταν πήγα να ζητήσω βοήθεια από τη Βούρχα Λάγκα, δέν ήταν μόνο να έξοντώσω τόν Χούρ Νταμάρ. Μά και ν' ανακαλύψω την ύπόγεια σπηλιά πού πριν χιλιάδες χρόνια ζούσαν οι δυο προϊστορικοί άνθρωποι: ο Μπούχ και η Κράν. Γιατί, καθώς τούς άκουσα να λένε, κάτω σ' αυτή τη σπηλιά είχαν συγκεντρώσει έναν όλόκληρο σωρό από μεγάλα πολύτιμα διαμάντια. Και φυσικά ήθελα να με βοηθήσουν οι μαύροι της Βούρχα - Λάγκα να τ' άποκτήσω μονάχα εγώ. Χωρίς να χρειάζεται να τὰ μοιραστώ μ' εσάς, η με όποιοδήποτε άλλον!

Τα γαλάζια μάτια του Ταρζάν σκοτεινιάζουν. Σάν θάλασσα πού ξαφνικά μαύρα σύννεφα πλακώνουν στον ουρανό της. Ρωτάει ψυχρά τόν Ζαντόβ:

— Γιατί ήθελες ν' άποκτήσης, μονάχα εσύ, τόν άτίμητο θησαυρό των προϊστορικών ανθρώπων;

— Αυτό είναι ένα δικό μου μυστικό. Δέν πρόκειται να τώ πώ παρά μονάχα στη Ζάμπα.

Η όμορφη Έλληνίδα πού άλλου πηγαίνει ό νούς της, μουρμουρίζει:

— Κράτα τώ μυστικό σου, Ζαντόβ. Δέν μ' ενδιαφέρει να τώ μάθω...

Ο νέος προσβάλλεται από τα λόγια της. "Ομως συγκρατιέται. Κι' άντι να της άποκριθίη, ρωτάει τόν Ταρζάν:

— Και τώρα τί λές να κάνουμε τώ σωσία μου;

Ο Κακαράκ πού βρίσκεται πλάι παρακολουθώντας τη συζήτησή τους, πετάει μιá γνώμη:

— Έγώ λέω, Ζαντοβάκι μου, να τόν βά-

λουμε στη σαλαμούρα (*) να διατηρηθίη. Κι' όταν, με τώ καλό, πεθάνης καμμιά φορά, να τόν βγάλουμε από τη σαλαμούρα για να τόν βλέπουμε και να σέ... θυμόμαστε!

Ο "Ελληνας τόν ξαποστέλνει, με μιá γερή κλωτσιά του, δέκα θήματα μακριά.

Ο Ταρζάν ρωτάει' τώρα τη Ζάμπα:

— Είπες πώς άκουσες μέσο' από τη σπηλιά τη φωνή κάποιου άγνωστου πού ζητούσε βοήθεια;

— Ναί. Κ' έλεγε άκόμα πώς αυτός ήταν ό πραγματικός Χούρ Νταμάρ. Πού τόν είχαν χτυπήσει, γδύσει και δέσει χειροπόδαρα!

— Τότε πρέπει να πάμε να τόν βρούμε, λέει ό άρχοντας της Ζούγκλας. 'Απ' αυτόν ίσως μάθουμε πολλά...

— Να πάουμε μαζί και τόν σωσία του Ζαντόβ, συμπληρώνει η Ζάμπα. 'Απ' αυτόν ίσως μάθουμε περισσότερα...

Και προσθέτει:

— "Ας ξαναμπούμε λοιπόν στη σπηλιά να τόν συνεφέρουμε...

"Ομως πριν, καλά - καλά, προφθάση να τελειώση τα λόγια της, κάτι άπροσδόκητο γίνεται :

Ο Ζαντόβ εξαφανίζεται

Στώ άνοιγμα της σπηλιάς παρουσιάζεται ξαφνικά ό σωσίας του Ζαντόβ με τώ ασπρο ράσο και τη σχισμένη κουκούλα του. Ρίχνει μι' άνήσυχη ματιά έξω. Και τώ βάζει στα πόδια τρέχοντας σαν τρελλός!

Ο Ταρζάν και η Ζάμπα κάνουν να τρέξουν ζωπίσω του. Μά

ό Ζαντόβ τούς συγκρατεί:

— Σταθίτε! Περιμένετ' έδω. Θα τρέξω εγώ να τόν πιάσω!

Και σέ μιá στιγμή μέσα, χάνεται από τα μάτια τους ακολουθώντας τόν δεύτερο... εαυτό του.

Ο Κακαράκ γελάει:

— Για κύττα, αδερφέ μου, κάνει. Ο ένας Ζαντοβάκος κυνηγάει τόν άλλον.

Και φωνάζει πρós την κατεύθυνση πού είχε, πριν λίγες στιγμές, εξαφανισθίη ό "Ελληνας:

— Τώ νού σου, φίλε, μην πιαστής στα χέρια με τόν «σωσιβιό» σου. Γιατί μπορεί να μπερδευτήτε και να νομίζετε πώς εσύ είσαι εκείνος κ' εκείνος είσαι εσύ!..

Την ίδια στιγμή στο άνοιγμα της σπηλιάς παρουσιάζεται η Τσίχλ:

(*) Νερό πού περιέχει πολύ άλάτι.

— Καλὲ πού πῆγε ὁ ἀφέντης Ζαντόβ; ρωτάει.

‘Ο Σουβλερομύτης ἀπορεῖ:

— Ποιὸς Ζαντόβ, μωρὲ Ἐφτάζυμη;

— Καλὲ αὐτὸς πού φοροῦσε τὸ ράσο μὲ τὴν κουκούλα. Αὐτὸς πού βρισκότανε κάτω ἀναίσθητος ἐντὸς τῆς σπηλιάς...

— Καί τί τοῦκανες; ρωτάει ἀγριεύοντας ἡ Ζάμπα.

— Καλὲ τίποτα καλὲ! Μόνο πού τὸν κατάρεξα δι’ ὀλίγου ὕδωρ γιὰ νὰ συνέλθῃ. Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐπέμβασις!

Περνᾶνε πολλὲς ὥρες ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Ζαντόβ ἔφυγε κυνηγώντας τὸν σωσία του. ‘Ο Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ τὸς εἶχαν κρυφὰ ἀκολουθήσει. Ὅμως οὔτε ὁ Ἑλληνας, οὔτε τὰ δυὸ παιδιὰ ξαναγύρισαν.

‘Ο Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα ἀρχίζουν ν’ ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ἐξαφάνισί τους. Ἔτσι ἀποφασίζουν κάποτε νὰ βγοῦν ἀναζητώντας τους.

Προχωροῦν ἀρκετὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχε ἀκολουθήσει ὁ Ζαντόβ. φωνάζουν ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦν:

— Ζαντόοοο!.. Ζαντόοοο!..

Οἱ δυὸ σύντροφοι ἔχουν τώρα ξεμακρύνει πολὺ ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κι’ ὁμως οἱ ἔρευνες πού κάνουν μένουν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ξαφνικὰ ἡ Ζάμπα ρίχνει μιὰ ἰδέα:

— Τί λές, Ταρζάν; Πᾶμε στὴ σπηλιά τοῦ μάγου Χαροῦν; Κάπου ἐδῶ κοντὰ εἶναι. Μονάχ’ αὐτὸς θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς πῆ πού βρίσκεται ὁ Ζαντόβ.

— Πᾶμε, μουρμουρίζει ἐκεῖνος, βαθεῖα συλλογισμένος.

Καὶ καθὼς προχωροῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς σπηλιάς, προσθέτει:

— Πολὺ φοβᾶμαι πὼς ὁ Ζαντόβ δὲν φέρεται ἀπέναντί μας τόσο τίμια ὅσο τοῦ φερόμαστ’ ἐμεῖς!..

Ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα δαγκώνεται. Ὅμως δὲν ἀποκρίνεται στὴν προσβολὴ πού ὁ Ταρζάν ἔκανε στὸν συμπατριώτη της.

Καὶ νά: Σὲ λίγο φθάνουν στὴ σπηλιά τοῦ παντοδύναμου μάγου τῆς Ζούγκλας.

‘Ο Χαροῦν — ἓνας τερατόμορφος καὶ σκελετωμένος γέροντας πού οἴγουρα θάχῃ ξεπεράσει τὰ ἑκατὸ χρόνια — ἀποκρίνεται στὴν ἀπορία τους, πρὶν προφθάσουν νὰ τὸν ρωτήσουν:

— Καλὰ κάνατε κ’ ἤρθατε, παιδιά μου. Γιατί θὰ μάθετε κάτι πού οἴγουρα δὲν θὰ τὸ περιμένετε: ‘Ο φίλος σας ὁ Ζαντόβ, πού ἔχει ἐξαφανιστῆ, βρίσκεται μαζί μ’ ἓναν ἄλλον νέον ἄνδρα πού εἶναι ὀλόϊξις μ’ αὐτόν. Τὸν ἔχει ντύσει ἀκριβῶς ὅπως εἶναι ντυμένος κι’ ἐκεῖνος. Ἔτσι, ἀκόμα κ’ οἱ μαννάδες πού τοὺς γέννησαν, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς ξεχωρίσουν...

— Καὶ πού βρίσκονται τώρα ὁ Ζαντόβ κι’ ὁ Σωσίας του; ρωτάει ἀνυπόμονη ἡ Ζάμπα.

‘Ο Χαροῦν παίρνει μερικὲς ἀνάσες ἀπὸ τοὺς καπνοὺς πού ἀναδίνει πλάι του ἓνα μεγάλο πῆλινο θυμιατό. Ὑστερα θυθίζοντας τὸ θολὸ γεροντικὸ του βλέμμα σὲ μιὰ ἀστραφτερὴ κρυσταλένια μπάλλα, ἀποκρίνεται σὰ νὰ παραμιλάει:

— Οἱ δυὸ Ζαντόβ βρίσκονται τώρα κρυμμένοι ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά πού μέσα σ’ αὐτὴν βρίσκεται δεμένος καὶ ἀπογυμνωμένος ἀπὸ τὸ ράσο καὶ τὴν κουκούλα ὁ πραγματικὸς Χοῦρ Νταμάρ. Τὸν ἀκούνε νὰ φωνάζει: «Βοήθειααα!.. Βοήθειαααα!..»

‘Ο Μπούκ καὶ ἡ Κράν στὴ σπηλιά τους

»Ταυτόχρονα, οἱ δυὸ ὀλόϊδιοι ἄντρες, παρακολουθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ χορταριασμένον ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, τοὺς δυὸ ναρκωμένους προϊστορικοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀρχίσει ν’ ἀνασαλεύουν. Νὰ συνέρχωνται... Τοὺς ἀκούω τώρα πού κουβεντιάζουν σιγὰ μεταξὺ τους. Λένε πὼς θὰ παρακολουθήσουν τὸν Μπούκ καὶ τὴν Κράν. Γιὰ νὰ μάθουν πού βρίσκεται ἡ βαθεῖα ὑπόγεια σπηλιά τους μὲ τὸν ἀτίμπο θησαυρὸ ἀπὸ πολῦτιμα πετράδια!..

Καὶ ὁ μάγος Χαροῦν συνεχίζει τὸ παραμιλητό του:

— Τώρα οἱ δυὸ Ζαντόβ εἶναι καλοὶ φίλοι καὶ ἀγαπημένοι σύντροφοι. Ἔχουν συμφωνήσει νὰ μοιραθοῦν δίκαια τὸ θησαυρὸ τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων.

»Καὶ νά: ‘Ο Μπούκ καὶ ἡ Κράν σπκάνονται τώρα. Γιὰ λίγες στιγμὲς ἀφουγγράζονται τὸν ἄνθρωπο πού φωνάζει μέσα ἀπὸ τὴ σπηλιά.

»Ἡ γυναίκα κυττάζει παρακλητικὰ τὸν ἄντρα της: Πεινάω Μπούκ, τοῦ λέει. Ἐκεῖνος καταλαβαίνει τί τοῦ ζητάει. Καὶ σφίγγοντας τὸ πέτρινο τοσεκούρι του μπαίνει ἀμέσως στὴ σπηλιά. Κτυπάει στὸ κεφάλι τὸν δεμένο κάτω ἄγνωστο ἄνθρωπο. Τὸν σκοτώνει μὲ τὸ πρῶτο μόνο κτύπημα. Ὑστερα τὸν σπκάνει στὰ κοντρά τριχωτὰ μπράτσα του. Κινεῖται γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω. Νὰ χορτάσουν καὶ οἱ δυὸ τὰ ἀπὸ αἰῶνες ἄδεια στομάχια τους.

»Μὰ νά: Ξαφνικὰ τὰ μάτια του πέφτουν τυχαῖα πρὸς τὸ βάθος τῆς μισοσκότεινης σπηλιάς. Δείχνει πὼς τὰ παράξενα βράχια τῆς κάτι τοῦ θυμίζουν. Κάτι πού τὸν κάνει

τρελλό από κατάπληξι και χαρά. Παρατάει άμέσως κάτω τὸ σκοτωμένο θῦμα του. Πετιέται έξω από τὴ σπηλιά. Ἀρπάζει από τὸ μπράτσο τὴ γυναίκα του. Τὴν τραβάει γιὰ νὰ ξαναμποῦν μέσα: «Ἐλα Κράν, τῆς λέει. Εἶχες δίκνο πού επέμενες πῶς αὐτὴ εἶναι ἡ σπηλιά μας. Ἐλα λοιπὸν νὰ θροῦμε τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς θησαυροὺς μας».

»Λίγες στιγμὲς μετὰ οἱ δυὸ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα. Ἐχουν χαθῆ στὸ βάθος τῆς προαιωνίας σπηλιάς τους...

— Καὶ ὁ Ζαντόβ κι' ὁ σωσίας του; ρωτᾷ τὴν ὥρα ὁ Ταρζάν, τὸ ἴδιο ἀνυπόμονος:

Ὁ μάγος Χαροῦν ξαναπαίρνει μερικὲς ἀνάσες τοὺς γαλάζιους καπνοὺς τοῦ πρωτόγονου θυμιατοῦ του. Καὶ ξανακαρφώνοντας τὰ θολὰ του μάτια στὴν κρυστάλλινη μπάλλα, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Οἱ δυὸ Ζαντόβ — γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεχωρίσω ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς καὶ ποιὸς ὁ ψεύτικος — ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Μπούκ καὶ τῆς Κράν. Πλησιάζουν στὸ ἀνοιγμα τῆς χορταριασμένης σπηλιάς. Ἀφουγγράζονται γιὰ λίγο. Μέχρι ποὺ στὸ βάθος τῆς παύουν ν' ἀκούγῳνται τὰ θήματα κι' οἱ ὀμιλίες τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων... Τέλος τρυπώνουν κι' αὐτοὶ ἀθόρυθα μέσα...

»Τὸ πρῶτο πού ἀντικρύζουν εἶναι ἕνας λευκὸς ἄνθρωπος με σπασμένο τὸ κεφάλι. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ Ζαντόβ τὸν ἀναγνωρίζει. Ἐξηγεῖ στὸν ἄλλον. «Εἶναι κάποιος παράξενος Γερμανὸς ἐπιστήμονας. Τὸν εἶχα γνωρίσει κάτω στὸ μεγάλο λιμάνι πού ζοῦσα. Ἐλεγε πῶς εἶχε ἀνακαλύψει κάτι ἀκτίνες πού βύθιζαν ἀνθρώπους καὶ θεριά σὲ λήθαρο. Καὶ πῶς λογάριζε με αὐτὲς νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα. Κανένας ὅμως δὲν ἔδινε σημασία στὰ λόγια του. Ὅλοι γελοῦσαν μαζί του. Τὸν περνοῦσαν γιὰ τρελλό!».

Καὶ προσθέτει σὰ νὰ ντρέπεται γι' αὐτὸ πού λέει: «Αὐτουνού τὸ ράσο καὶ τὴν κουκούλα ἡ μαύρη βασιλίτσα με εἶχε ὑποχρεώσει νὰ φορέσω. Ὅταν κατάφερε νὰ σὲ κλείσῃ στὸ μπουντροῦμι τοῦ Παλατιοῦ τῆς...».

»Οἱ δυὸ ἄντρες προχωροῦν τῶρα στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Γιὰ νὰ μὴν ἀκούγῳνται πιά τὰ θήματα καὶ οἱ ὀμιλίες τοῦ προϊστορικοῦ ἀνδρόγυνου, καταλαβαίνουν πῶς κάπου ἀπ' ἐκεῖ ἔχουν ἐξαφανισθῆ.

»Κι' ἀλήθεια: Ψάχνοντας ἀνάμεσα στ' ἀνώμαλα βράχια τοῦ βάθους, ἀνακαλύπτουν ἕνα εὐρύχωρο ἀνοιγμα. Σὰν στόμιο κακοσκαμμένου πηγαδιοῦ.

»Ὁ ἕνας πάλι ἀπὸ τοὺς δυὸ Ζαντόβ λέει στὸν ἄλλον: «Σίγουρα ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα τῆς γῆς θὰ ἐξαφανίστηκαν ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν. Τοὺς εἶχα ἀκούσει ἄλλοτε νὰ λένε.

πῶς ἡ σπηλιά τους ἦταν βαθεῖα ὑπόγεια. Ἄς κατέβουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς πίσω τους.»

»Ὁ ἄλλος συμφωνεῖ πρόθυμα. Φαίνεται κι' αὐτὸς θαρραλέος καὶ ριψοκίνδυνος ἄντρας. Κ' οἱ δυὸ μαζί ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν στὰ σκοτεινά, πατώντας καὶ στηριζόμενοι στὶς προεξοχές καὶ στὶς ἀνωμαλίες τοῦ «πηγαδιοῦ.» Ὅσοι χάνονται κι' αὐτοὶ στὸ βάθος του...».

Καὶ ὁ παντογνώστης μάγος Χαροῦν συνεχίζει νὰ περιγράφῃ ὅσα γίνονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ μέσα στὴν παράξενη σπηλιά, σὰ νὰ βρίσκεται ἐκεῖ ὁ ἴδιος. Σὰ νὰ τὰ βλέπῃ με τὰ ἴδια του τὰ μάτια...

Ἄς πάψουμε ὅμως νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὰ λόγια του ὅπως ἀκριβῶς τὰ λέει. Ἄς περιγράψουμε τὰ γεγονότα πού ἀναφέρει, σὰ νὰ βρισκόμαστε κ' ἐμεῖς ἐκεῖ. Σὰ νὰ τὸ βλέπουμε με τὰ δικά μας μάτια:

Καὶ νά: Μόλις οἱ δυὸ Ζαντόβ χάνονται κι' αὐτοὶ κάτω στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, ἀπὸ τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τρυπώνουν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ πού τοὺς εἶχαν παρακολουθήσει, εἶχαν κρυφακούσει καὶ κρυφοκουττάξει ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

— Οἱ μάγκες εἶναι μοναχοφάδες!, λέει ὁ Κακαράκ στὴν Τσίχλ.

— Καλέ, γιὰτὶ τὸ λὲς αὐτό; ρωτᾷ ἀπορῶντας ἡ Χοντρή.

— Δὲν εἶδες; Πᾶνε νὰ φᾶνε τὸ θησαυρὸ τοῦ λόγου τους. Κι' οὔτε μεζὲ νὰ μὴ δώσουνε σ' ἐμᾶς!

— Σ' ἐμένα θέλεις νὰ πῆς, τὸν διορθώνει ἡ Τσίχλ. Ἐσένα δὲν σοῦ χρειάζεται ἄλλος «θησαυρός»: ἔχεις ἐμένα!

— Κ' ἐσένα τί σοῦ χρειάζεται; ρωτᾷ ὁ Σουβλερομῆτης.

— Καλέ, ἀκού ἀρώτηξίς!, τοῦ κάνει ἐκεῖνη. Ξεχνᾷς καλῆ πῶς εἶμαι ἀνύπαντρη νεάνις;

— Κ' ὕστερις;

— Ἄν δὲν πάρω μερίδιο ἐκ τοῦ θησαυροῦ, πῶς θὰ παντρευθῶ ἄνευ... προῖξ!

Ὁ Κακαράκ συγκινεῖται:

— Δίκνο ἔχεις, μωρὲ Ἐφτάζυμη. Πλὴν ὅμως καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Σολομῶντα νάχης τοῦ λόγου σου, γεροντοκόρα θὰ μείνης, ἀδελφούλα μου!..

Ἡ Τσίχλ ἀναστενάζει:

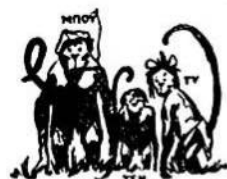
— Θὰ σοῦ κατέβαζα μιὰ σβερκιά, Τζίτζι-φιόγκο μου. Πλὴν ὅμως λόγῳ τοῦ σκότους δὲν διακρίνω πού βρίσκεται ὁ σβέρκος σου.

Ἔτσι, σὲ λίγο, τὰ παιδιὰ φθάνουν στὸ ἀνοιγμα τοῦ μυστηριώδους πηγαδιοῦ. Πέφτουν μπρούμυτα κάτω στὸ ἔδαφος Ἄφουγγράζονται.

Καὶ νά: Σὲ λίγο ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ανοίγματος ἄγριες δυνατὲς φωνὲς φθάνουν στ' αὐτιά τους...

Μονομαχία Συζύγων

Ο μάγος Χαρούν σταματάει πάλι για να πάρη καινούργιες ανάσες από τους γαλάζιους καπνούς του θυμιατού του. Για να μπορέση να συνεχίση.

Με την ευκαιρία αυτή άς πάρουμε κ' εμείς τὰ γεγονότα με τὴ σειρά τους: Ἄς παρακολουθήσουμε με τὴ φαντασία μας τοὺς δυὸ προϊστορικοὺς ἀνθρώπους πού κατέβηκαν πρῶτοι κάτω...

Καὶ νά: Μόλις φθάνουν ἐκεῖ στοὺς βράχους πού τελειώνει τὸ πηγάδι, περνᾶνε στὰ σκοτεινά, καὶ χωρὶς νὰ ψάξουν καθόλου, σὲ κάποιο ἄλλο ἀνοιγμα: ὀριζόντιο αὐτὴ τὴ φορά.

Ἔτσι, μπαίνοντας — ὅπως εἶπαμε — καὶ μέσα σ' αὐτὸ, προχωροῦν γιὰ λίγο σὲ βαθὺ καὶ ὑγρὸ σκοτάδι... Εἶναι κάποιοις ὑγρὸς διάδρομος πού μυρίζει μούχλα. Καὶ πού δὲν ἀργεῖ νὰ τοὺς θγάλη σ' ἓνα ἀπέραντο σ' ἔκτασι καὶ ὕψος προϊστορικό ὑπόγειο σπήλαιο. Παράξενο θαμπὸ φῶς ξεκύνεται στὴν τεράστια αὐτὴ θολωτὴ ἔκτασι. Σίγουρα κί' ἐδῶ: ἑκατομμύρια φωτερὲς πυγολαμπίδες θὰ πηγαινοέρχωνται στὰ τοιχώματα καὶ στὴν ὀροφὴ τῆς σπηλιάς.

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ οἱ δυὸ πρωτόγονοι ἀνθρώποι ἀναγνωρίζουν τὴν πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια κατοικία τους. Καὶ τρέχοντας στὸν γνῶριμο αὐτὸ κῶρο, φθάνουν σ' ἓνα εὐρύχωρο κούφωμα ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλα βράχια. Ἐκεῖ πού εἶχαν ἀφήσει — πρὶν... λίγο ὅπως φαντάζονται — τὰ παιδιὰ τους. (*)

Ὅμως ἀλλοίμονο: Μόλις φθάνουν ἐκεῖ ἡ Κράν — σὺν γυναίκα καὶ μητέρα — βγάζει ξαφνικὰ σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ πόνου καὶ ἀπογνώσεως:

— Τὰ παιδιὰ μου! Κάποιος μούφαγε τὰ παιδιὰ μου! Μονάχα τὰ κοκκαλάκια τους ἄφσο' ἐδώωωω!..

Πραγματικά: Στὴ θέσι πού ἔπρεπε νὰ θρῖσκωνται — ὅπως φανταζόταν — ζωντανὰ καὶ πεινασμένα τὰ παιδιὰ της, δὲν ἀντικρύζει παρὰ τοὺς μακάβριους κάτασπρους σκελετοὺς τους.

Ὁ Μπούχ — σὺν ἀντρας πού εἶναι — ρίχνει μιὰ ἀδιόφορη ματιὰ στὰ κόκκαλα τῶν χαμένων παιδιῶν του. Μουρμουρίζει σὰ νὰ

(*) Ὁ Μπούχ καὶ ἡ Κράν δὲν ἔχουν ἐπίγνωσι τοῦ χρόνου πού πέρασε ὅσο θρῖσκονταν καταπλακωμένοι μέσα στοὺς πάγους. Αὐτοὺς πού τοὺς εἶχαν διατηρήσει σὲ μιὰ ὑπολινθάνουσα ζωὴ. Φαντάζονται πὼς μόνο λίγες ἰσχυρὲς εἰχαν περᾶσει ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἄφησαν τὰ παιδιὰ τους στὴν ὑπόγειο σπηλιά γιὰ νὰ βγοῦνε στὸ κυνήγι. Ἐνῶ δεκάδες χιλιάδων ἐτῶν εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε.

θέλη νὰ παρηγορηθῇ τὴ γυναίκα του:

— Δὲν πειράζει, Κράν: Θὰ γεννηθῆς ἄλλα παιδιὰ! Ἀρσενικά ἦτανε αὐτὰ πού χάθηκαν. Ἄν τὰ καινούργια βγοῦνε θηλυκὰ καὶ μεγαλώσουνε, θὰ τὰ δώσουμε καὶ θὰ πάρουμε κί' ἄλλα πολλὰ λαμπερὰ πετράδια!

Καὶ παρατώντας τὴν ἀπαρηγόρητη συντρόφισσά του, τραβάει μιὰ βαρεῖα πλάκα πού σκεπάζει ἓναν φαρδῦ καὶ βαθὺ λάκκο. Καὶ τὰ μάτια του θαμπώνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴ λάμψι ἀμέτρητων πολυχρωμῶν πετράδιων. Ὁ λάκκος εἶναι ξέχειλος ἀπὸ τὸν ἀτίμητο αὐτὸ θησαυρὸ!

Λίγο πὶὸ πέρα ἡ Κράν ἀνακατεῦει γονατισμένη τὰ κόκκαλα τῶν παιδιῶν της, κλαίγοντας καὶ ξεφωνίζοντας ἀπὸ πόνου καὶ σπαραγμῶ.

Νὰ ὅμως πού ξαφνικὰ σταματάει ἀπότομα. Τὰ μάτια της στεγνώνουν ἀπὸ τὰ δάκρυα, παίρνοντας ἄγρια ἔκφρασι.

Στὸ θολωμένο μυαλὸ της ἔχει σφηνώσει

Ὁ παντογνώστης μάγος Χαρούν πληροφορεῖ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα γιὰ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

Με όρμη λιονταριού ο ύπεροχος Έλληνας Ζαντόβ σπέρνει τόν όλεθρο και τó χαμό στό παλάτι τής Βούρχα Λάγκα!

τώρα μιá τραγική ύποψία. Μιά ύποψία πού όσο τή σκέπτεται, τόσο πιστεύει πώς είναι πραγματική.

“Έτσι πετιέται άμέσως όρθή. Μ' ένα πήδημα βρίσκεται μπροστά στόν Μπούχ. Και σφίγγοντας στό δεξι χέρι τó πέτρινο τσεκούρι τής, τού φωνάζει άγρια:

— Έσύ!.. Έτσι σκότωσες κ' έφαγες τά παιδιά μου! Γιατί ήταν άρσενικά. Γιατί φόβισσον πώς άμα μεγαλώσουνε θά σου πάρουν τά πετράδια σου... Ένω άν ήταν θηλυκά θά τά πουλούσες γιά νά πάρης κι' άλλα! (*)

Ό Μπούχ τή σπρώχνει θάνασσα:

— Όχι. Δέν τάφαγα έγώ τά παιδιά μας! Τ' αγαπούσα τά παιδιά μας! Όυτε και πείνασα ποτέ μου τόσο πολύ πού νά μη μπορέσω νά κρατηθώ και νά τά...

Μά ή τελευταία λέξη κόβεται στό λαρύγι του. Έ εξαγριωμένη μητέρα σηκώνει άπότομα και κατεβάζει πρός τó κεφάλι του τó φοβερό πέτρινο τσεκούρι τής.

Ό Μπούχ κάνει μι' άπότομη κίνηση πρός τ' άριστερά. Και τó βαρύ πρωτόγονο τσεκούρι πέφτει στόν ώμο του.

Ό πόνος πού νοιώθει άπό τó κτύπημα τόν εξαγριώνει άράνταστα. Με θολωμένο μυαλό σηκώνει κι' αυτός τó δικό του τσεκούρι.

(*) Στήν εποχή τους οι προϊστορικοί αυτοί άνθρωποι ήταν άνθρωποφάγοι. Και πολλοί πατεράδες έτρωγαν τά μικρά άρσενικά παιδιά τους. Για νά μη μεγαλώσουν και γίνουν πιό δυνατά άπ' αυτούς. Άκόμα και μέχρι σήμερα γίνεται αυτό σε μερικές ράτσες ζώων.

Και τó προϊστορικό άνδρόγγυνο άρχίζει, κάτω στήν ύπόγεια σπηλιά, μιá άγρια θανατερή μονομαχία. Παλεύουν και κτυπιούνται σάν άνδρας με άνδρα. Χωρίς οίκτο, χωρίς έλεος!...

Τέλος και ταυτόχρονα: τó τσεκούρι τής Κράν θρίσκει με όρμη στό κεφάλι του Μπούχ. Και τó τσεκούρι του Μπούχ στό κεφάλι τής Κράν.

Και οι δυό μαγομάχοι σύζυγοι, θγάζοντας πολεμένα βογγητά, σωριάζονται μαζί κάτω. Άπομένου άναισθητοι ό ένας πάνω στόν άλλον...

Μά νά: Τήν ίδια στιγμή ανθρώπινα πεδοβολητά άκούγονται νά πλησιάζουν:

Ό κατωμένος θησαυρός

ΕΙΝΑΙ οι δυό Ζαντόβ. Ό πραγματικός και ό σωσίας του πού μάς είναι άδύνατο νά τους ξεχωρίσουμε

Όι δυό άνδρες, πού είχαν φθάσει κι' αυτοί, στις τελευταίες στιγμές τής μονομαχίας κάτω στό ύπόγειο θολωτό σπήλαιο, μόλις πρόφθασαν νά παρακολουθήσουν τó τραγικό τέλος τής.

Έτσι, τρέχουν κοντά στους δυό πεσμένους κάτω και βαρειά τραυματισμένους προϊστορικούς ανθρώπους.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ Ζαντόβ σπκώνει ἀμέσως μιὰ μεγάλη θαρειὰ πέτρα. πὺ θρίσκειται κάπου ἐκεῖ κοντά. Κάνει νὰ τσακίση μὲ αὐτὴ τὰ ματωμένα κεφάλια τοῦ Μπούχ καὶ τῆς Κράν. Ὁμοῦς ὁ ἄλλος Ζαντόβ τοῦ συγκρατεῖ τὸ δολοφονικὸ χέρι:

— Ὁχι, τοῦ κάνει. Δὲν θλέπεις πὺς εἶναι ἀναίσθητοι; Πὺς εἶναι ἀνίκανοι νὰ προσατέψουν τὸν ἑαυτὸ τους;

Ὁ πρῶτος Ζαντόβ συνέρχεται ἀμέσως. Πετάει κάτω τὴν πέτρα πὺ εἶχε σπκώσει. Κυττάζει μ' εὐγνωμοσύνη τὸν σωσία του:

— Σ' εὐχαριστῶ πὺ μὲ συγκράτησες, τοῦ λέει. Ἄλλοιῶς θὰ εἶχα κάνει μιὰ ἀνανδρη πρᾶξι. Μιὰ ἀτιμη πρᾶξι πὺ θὰ μ' ἔκανε νὰ μετανοιῶσω καὶ νὰ ντρέπωμαι γι' αὐτὴν...

Εἶναι φανερὸ πὺς ὁ Ζαντόβ πὺ εἶχε σπκώσει τὴν πέτρα ἦταν ὁ σωσίας. Καὶ ὁ ἄλλος πὺ τὸν συγκράτησε: ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ.

Καὶ οἱ δυὸ τους τῶρα, παρατώντας ἀναίσθητο κάτω τὸ προϊστορικὸ ἀντρόγυνο, φθάνουν μὲ λίγα θήματα πάνω ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ εὐρύχωρο λάκκο τοῦ θησαυροῦ. Κυττάζουν μὲ γουρλωμένα μάτια τ' ἀμέτρητα πελύχρωμα κι' ἀστραφετερά πολῦτιμα πετράδια.

— Ἰσαὶ ὁ θησαυρὸς μας! κάνει θαυμαστικά ὁ ἕνας. Αὐτὸς πὺ συμφωνήσαμε νὰ μοιράσουμε δίκαια σὰν καλοὶ φίλοι. Σὰν ἀδέλφια!

— Ναί, μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ ἄλλος Ζαντόβ. Μὰ ἤθελα νὰ σέ ρωτήσω κάτι...

— Τί;

— Θέλω, ὅμως, νὰ μοῦ ἀποκριθῆς μὲ εἰλικρίνεια. Νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

— Ρώτησέ με. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔχω πῆ ψέματα.

Κι' ἐκείνος τοῦ κάνει μιὰ παράξενη κι' ἀναπάντεχη ἐρώτησι:

— Θὰ ἤθελες ν' ἀποκτήσης μονάχα ἐσὺ ὅλον αὐτὸν τὸν θησαυρὸ;

Ὁ ἄλλος Ζαντόβ — ποῖος νὰ εἶναι ἄραγε; — μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καὶ βαθειὰ συλλογισμένος.

Τέλος, ἀποκρίνεται:

— Ναί!... Πολὺ θὰ ἤθελα ν' ἀποκτήσω μονάχα ἐγὼ ὅλα αὐτὰ τὰ πολῦτιμα πετράδια! Μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη...

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ σωσίες, αὐτὸς πὺ εἶχε κάνει τὴν ἐρώτησι, τὸν πληροφορεῖ τῶρα:

— Μπορεῖ καὶ παραμπορεῖ, φίλε μου. Ἄν θέλης σοῦ δίνω, ἀμέσως τῶρα, ἐγὼ τὴν εὐκαιρία νὰ γίνης, μονάχα ἐσὺ, κύριος τοῦ μεγάλου θησαυροῦ, πὺ θρίσκειται μπροστά μας!

— Πὺς; ρωτᾶει χαμένα ὁ ἄλλος σωσίας.

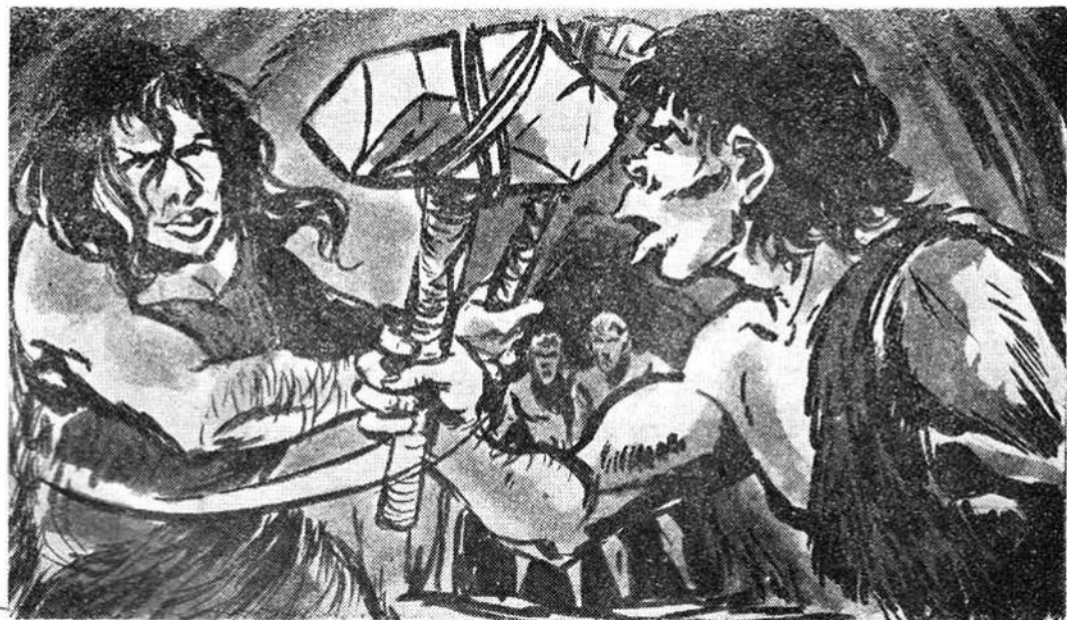
— Ἄν μονομαχήσουμε τίμια καὶ μὲ σκοτώσης!

— Κι' ἂν μὲ σκοτώσης ἐσὺ;

— Τότε ὀλόκληρος ὁ θησαυρὸς τοῦ Μπούχ καὶ τῆς Κράν θὰ γίνη δικός μου! Θὰ μπορῶ νὰ τὸν κάνω ὅ,τι θέλω!

Καὶ γιὰ νὰ ριξῆ «λάδι στὴ φωτιά» προσθέτει:

— Τί λές, λοιπόν; Δέχεσαι νὰ μονομαχήσης μαζί μου, ἢ φοβῶσαι;

Οἱ δυὸ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι, ὁ Μπούχ καὶ ἡ Κράν, μονομαχοῦν κάτω στὸ βαθὺ ὑπόγειο σπήλαιο. Κυτιπῶνται ἀλύπητα μὲ τὰ φοβερά πέτρινα τεσκούρια τους.

Ὁ ἄλλος θυμώνει. Ἐξαγριώνεται:

— Μοῦ μιλάς σὰ νᾶμαι κανένας δειλός καὶ ἄνανδρος, τοῦ λέει.

— Ἄν δὲν εἶσαι τέτοιος, δέξου τὴ μονομαχία. Ὁ πιὸ κεροδύναμος καὶ γενναῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας θὰ κερδίσει τὸ θησαυρό. Ὁ ἄλλος θὰ κερδίσει τὴν ξενοιασιά καὶ τὴ γαλήνη τοῦ... θανάτου!

Ὁ δεῦτερος Ζαντόβ δὲν ἀντέχει ἄλλο στὶς προσβλητικὲς προκλήσεις:

— Σὺμφωνοί, τοῦ κάνει. Ἄφου τόσο τὸ θέλεις, ἄς κτυπηθοῦμε!

Καὶ σφίγγοντας τὴ γροθιά του τὴν τινάζει ἀπότομα καὶ μὲ ἀφάνταστη ὄρμη στὸ πρόσωπο τοῦ σωσία ἀντιπάλου του.

Δυὸ ὑπέροχοι Ἕλληνες

Ὁ ΠΡΩΤΟΣ Ζαντόβ ἀνατρέπεται. Βροντοκτυπιέται μέσα στὸ λάκο μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια. Ἀπὸ τὰ ρουθούνια του ξεχύνεται κόκκινο ἀχνιστὸ αἶμα.

Ὅμως σχεδὸν ἀμέσως ξαναπετιέται ὀρθός. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ὁ σωσίας του εἶχε σπκώσει μιὰ πέ-

τρα γιὰ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὸ κεφάλι.

Καὶ νά: Μὲ μιὰ γροθιά του κι' αὐτὸς — ἀκόμα πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ δική του — κάνει νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του ἓνα μικρὸ κόκκινο ρυάκι.

Καὶ οἱ δυὸ κεροδύναμοι κι' ἀτρόμητοι ἄνδρες σμίγουν τώρα σ' ἓνα θανατερό ἀγκάλισμα. Παλεύουν καὶ κτυπιοῦνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία!

Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ, ὅπως θυμόσατε, εἶχαν τρυπώσει ἀπὸ τὸ χορταριασμένο ἄνοιγμα τῆς ἐπάνω σπηλιάς. Καὶ ψάχνοντας στὸ μισοσκόταδο εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ ἄνοιγμα τοῦ παράξενου πηγαδιοῦ. Ἔτσι, πέφτοντας μπροῦμπα, κρυφάκουγαν ὕστερα ἀπὸ τὴν κάθοδο σ' αὐτὸ τῶν δυὸ Ζαντόβ. Ὅταν ξαφνικὰ δυνατὲς καὶ ἄγριες φωνὲς ἄρχισαν νὰ φθάνουν στ' αὐτιά τους.

Ἦταν οἱ φωνὲς τοῦ Μπούχ καὶ τῆς Κράν ποὺ εἶχαν ἀρχίσει — ὅπως εἶδαμε — ν' ἀλλοσπαράζονται.

Περίεργα τὰ δυὸ παιδιὰ ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ κατεβαίνουν στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ πηγαδιοῦ. Ὅσπου τέλος φθάνουν κάτω. Καὶ ἀκολουθώντας τὸν διάδρομο ποὺ ξέρουμε, θγαίνουν σπὴν ἀπέραντη μισοφτισμένη, ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες πυγολαμπίδες, ὑπόγεια σπηλιά.

Ὅμως ἀντὶ νὰ δοῦν ἐκεῖ τὸ προϊστορικό

ἀνδρόγυνο νὰ σπαράζεται, βλέπουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ κτυπιοῦνται οἱ δυὸ Ζαντόβ.

Ὁ Σουβλερομύτης παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον τὴ μονομαχία τους. Ὅσπου σὲ μιὰ στιγμή ἀναρωτιέται συλλογισμένος:

— Ποιός, ἄραγε νὰ εἶναι ἀπὸ δαύτους ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ, ὁ Ἕλληνας;

— Πῶς; Καλὲ ἀλήθεια δὲν ξέρεις; τὸν ρωτᾷει παραξενεμένη ἡ Χοντρή.

— Γιατί; μήπως ξέρεις τοῦ λόγου σου; τῆς κάνει ὁ Κακαράκ.

— Καλὲ καὶ βέβαια ξέρω! τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ ἡ θρυλικὴ «Ἐφτάζυμη» ἀποφαίνεται μὲ βεβαιότητα:

— Εἶναι ὁ... ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ, Τζιτζιφιόγκο μου! Μὰ τόσο δύσκολο ἦταν νὰ τὸ καταλάβῃς;! Χί, χί, χί!

Ὁ Σουβλερομύτης τὴν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Θὰ σοῦ βαροῦσα μιὰ στράκα νὰ πεθάνῃς!, τῆς λέει. Μὰ λυπῶμαι νὰ τὴ χαρμίσω. Γιατί ἡ μοιῆ θὰ πάη χαμένη!

— Τότε νὰ στὴ δῶσω ἐγὼ ὀλόκληρη, χρυσό μου!, τοῦ κάνει ἡ χοντρή. Καὶ σπκώνοντας τὴ βαρεῖα παχουλὴ παλάμη τῆς τὴν κατεβάζει μὲ δύναμη κι' ὄρμη στὸ σέβερκο του:

= Χράπ! Καὶ μπαρδὸν γιὰ τὸν...θόρυβος!

Ὁ Κακαράκ κορδώνεται ἀπὸ ὑπερφόβια κι' ἐγώϊσμος:

— Ἄμὰν τί ἀντρακλας εἰμ' ἐγώ, μετὰ συχωρήσεως! Κανένας δὲν θ' ἀντεχε τέτοια σθερκιά στὰ «καπούλια» τοῦ... λαιμοῦ του!

Ὅμως ἄς παρατήσουμε πάλι τὰ δυὸ παιδιὰ. Ἄς ξαναγυρίσουμε τὰ μάτια τῆς φαντασίας μας πρὸς τοὺς δυὸ Ζαντόβ ποὺ παλεύουν, κτυπιοῦνται καὶ ἀλλοσπαράζονται.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ κι' ἀπότομα ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ καταφέρνει ν' ἀρπάξῃ γερὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν ἄλλον:

— Τώρα θὰ πεθάνῃς, σκύλε!, τοῦ κάνει μουγγρίζοντας. Μὰ πρὶν ξεράσῃς τὴν ψυχὴ σου, πές μου: Τί θὰ τὸν ἔκανες ὄλον αὐτὸ θῆσαυρὸ ἂν μὲ σκότῳνες ἐσὺ καὶ τὸν ἀποκτοῦσες;

Μὲ βραχνὴ πνιγμένη φωνὴ ὁ ἄλλος Ζαντόβ, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Θὰ τὸν χάριζα σπὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα. Εἶναι μιὰ μικρὴ, φτωχεῖα μὰ δοξασμένη χώρα!...

Τὴν ἴδια στιγμή καὶ μὲ μιὰ βίαιη κίνηση ἐλευθερώνει τὸ λαιμὸ του ἀπὸ τὶς παλάμες τοῦ ἀντιπάλου. Ἐνῶ ταυτόχρονα ἀρπάζει τώρα αὐτὸς καὶ σφίγγει τὸ λαιμὸ του.

Κι' ἐνῶ τὰ μάτια του γουρλώνουν καὶ ἡ ξεραμένη γλώσσα του πετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα, τὸν ρωτᾷει μὲ τὴ σειρά του:

— Κι' εσύ; Τί θα τὰ έκανες όλα αυτά τὰ πολύτιμα πετράδια αν με σκοτώνες και τ' άποκτούσες;

Με βραχνή πνιγμένη φωνή κι' εκείνος του δπλώνει:

— Θα τὰ χάριζα κι' εγώ στην πατρίδα μου!...

— Και ποιά είναι ή πατρίδα σου; τόν ξα-
ναρωτάει.

— 'Ελλάδα τή λένε!, του άποκρίνεται.

'Ο πρώτος Ζαντόβ ξεσφίγγει τις παλά-
μες από τὸ λαιμό του. Τόν άγκαλιάζει τρελ-
λός από χαρά:

— Και τή δική μου πατρίδα: «'Ελλάδα» τή
λένε, ξεφωνίζει μ' ένθουσιασμό! Είμαστε
πατριώτες λοιπόν;! Είμαστε άδέλφια;

— 'Αλήθεια;! κάνει με χαρούμενη έκπλη-
ξι κι' ό άλλος. "Ώστε για τόν ίδιο μεγάλο
σκοπό θέλαμε κι' οί δυό μας ν' άποκτή-
σουμε όλόκληρο τὸ θησαυρό;

— Ναί!, του άποκρίνεται ό πρώτος. Τώρα
όποιος από τούς δυό μας και αν τόν άπο-
κτήσει, τὸ ίδιο είναι: Στή φτωχεια κι' ένδο-
ξη Πατρίδα μας θα πάνε τ' άμέτρητα και
πολύτιμα αυτά πετράδια!

Και οί δυό όλόιδιοι αυτοί άνδρες, αρχί-
ζουν μαζί, και με τρελλό ένθουσιασμό, νά
τραγουδάνε άγκαλιασμένοι τόν ιερό 'Εθνι-
κό μας "Υμνο:

«Σέ γνωρίζω από τήν κόψι
του σπαθιού τήν τρομερή!
Σέ γνωρίζω από τήν σφι
που με διά μετράει τή γη!»

'Αμοιβαίες έξομολογήσεις

Η ΤΣΙΧΛ που δέν
ξέρει πώς αυτό που
τραγουδάνε οί δυό
Ζαντόβ είναι ό 'Εθνι-
κός "Υμνος τής πιό
δοξασιμένης Πατρι-
δας του κόσμου, ρω-
τάει παραξενεμένη
τόν Κακαράκ:

— Καλέ ποιός νάναι
αυτός, Τζιτζιφιόγκο
μου;

— Ποιός;

— Αυτός καλέ, που
λένε πώς τόν γνωρί-
ζουμε «άπό τήν κόψι
του σπαθιού τήν τρο-
μερή»... Είναι πολύ περίεργη νά μάθω...

— Ξέρω κι' εγώ, τής κάνει άνασπκώνον-
τας τούς ώμους του ό Σουβλερομύτης.

Και γνωματεύει με άμφιβολία:

— Μάλλον θα είναι κανέννας... τροχιτζής
που άκονίζει καλά τὰ σπαθιά!

— Κι' ό άλλος καλέ; τόν ρωτάει πάλι ή
Χοντρή.

— Ποιός άλλος;

— Αυτός καλέ που «με διά μετράει τή γη»

— Φιλοσοφία θέλει, μωρέ 'Εφτάζυμη; Για
νά μετράη με διά τή γη, τί άλλο θάνα;
παρά κανέννας... βιαστικός τοπογράφος!

...

Οί δυό Ζαντόβ καθισμένοι τώρα στίς
προεξοχές τών θράχων κοντά στο λάκκο
με τ' άστραφτερά πετράδια, άνοίγουν ό-
ένα τήν καρδιά του στον άλλον.

— Με λένε Ζαντόβ, λέει ό πρώτος. 'Ο
πατέρας μου και ή μητέρα μου ζούσαν έ-
δω στή Ζούγκλα κυνηγώντας τ' άγρια θηρία
για νά πάρουν τὰ πολύτιμα γουναρικά
τους.

»'Όμως κάποτε πέσαν στα χέρια πεινα-
σμένων άνθρωποφάγων. Μονάχα εγώ κα-
τάφερα νά γλυτώσω σκαρφαλώνοντας κρυ-
φά στήν κορφή κάποιου γιγάντιου δέντρου.
Κι' από εκεί παρακολούθησα, αλλοίμονο,
τὸ τραγικό τέλος τών γονιών μου.

'Από τότε, που ήμουν δέν ήμουν έξη-
χρόνων, έμεινα μονάχος κι' άπροστάτευ-
τος έδω στήν άπέραντη και άφιλόξενη
Ζούγκλα. 'Ετσι μεγάλωσα μέσα σ' ένα συ-
νεχή πόλεμο με θηρία και καννίβαλους.

»Τώρα ζω με συντροφιά μου τόν Ταρ-
ζάν, τόν υπέροχο άρχοντα τής Ζούγκλας.
Και τήν πανέμορφη κι' άγνή Ζάμπα που
κι' αυτή είναι 'Ελληνίδα. Και που μόνον ή
καρδιά μου ξέρει πόσο τήν αγαπώ!

'Ο «Σωσίας» που τόν άκούει με προσο-
χή, ρωτάει τώρα:

— Τ' όνομά σου Ζαντόβ δέν μου φαίνε-
ται έλληνικό. Γιατί οί γονείς σου...

'Ο Ζαντόβ τόν κόβει:

— 'Ο πατέρας κι' ή μητέρα μου με φώνα-
ζαν Στέφανο! Τὸ «Ζαντόβ» μου τὸ δωσε
μιά φυλή καλών ίθαγενών. Και που στή δι-
άλεκτό τους θα ήπ: 'Ελεύθερος! Γιατί μο-
νάχος κι' έλεύθερος ζούσα έδω στή
Ζούγκλα!...

Τώρα και ό «Σωσίας» αρχίζει νά μιλάει
για τή δική του ζωή:

Και ό Ζαντόβ ξεκινάει άμέσως. Τρέχει σαν τρελ-
λός κυνηγώντας τόν... δεύτερο εαυτό του που μό-
λις είχε δραπετεύσει από τή σπηλιά!

«Ο Μπούχ μπαίνει σφίγγοντας τὸ πέτρινο τεκούρι του μέσα στὴ σπηλιά. Κτυπάει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τὸν δεμένο Χούρ Νταμάρ!

— Είναι ἀπίστευτες, Ζαντόβ, οἱ ὁμοιότητες καὶ οἱ συμπτώσεις μ' ἐμᾶς τοὺς δύο : Ἡ καλὴ τύχη θέλησε ὄχι μόνο νὰ εἴμαστε Ἕλληνες. Ὅχι μόνο νὰ μοιάζουμε τόσο στὸ πρόσωπο, στὸ σῶμα, στὴ φωνὴ καὶ στὴν καρδιά ἀκόμα. Μὰ νὰ ἔχουμε καὶ τὸ ἴδιο ὄνομα: Στέφανο μὲ βαπτίσανε κι' ἐμένα! Ὅμως ὄλοι κάτω στὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς πού ἔζησα καὶ μεγάλωσα μὲ φωνάζανε Χούρμπο, πού θὰ πῆ ὄρφανός!

»Οἱ γονεῖς μου ἦσαν τυχοδιώκτες καὶ πολυτεχνίτες: Ἄλλοτε ἔκαναν τοὺς πρακτικούς γιατροὺς, ἄλλοτε τοὺς θαρκάρηδες, ἄλλοτε τοὺς ἱεραπόστολους, ἄλλοτε τοὺς χορευτές... Ἦτανε φτωχοὶ μὰ ἐργατικοὶ καὶ τίμιοι ἄνθρωποι. Καὶ περήφανοι πάντα γιὰ τὴν ἐνδοξὴ ἑλληνικὴ καταγωγή τους...

»Ὅμως ἄτυχοι κι' αὐτοὶ στὴ ζωὴ ὅπως κι' οἱ δικοὶ σου γονεῖς...

»Κάποτε, ὅταν ἐγὼ δὲν ἦμουν μεγαλύτερος ἀπὸ ἕξ ἡρόνια, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μὲ θάλουν ἐσωτερικὸ στὸ πιὸ μεγάλο καὶ καλύτερο σχολεῖο τοῦ λιμανιοῦ, ἀναγκάστηκαν νὰ κάνουν μιὰ βαρεῖα κι' ἐπικίνδυνη ἐργασία. Πού πληρωνόταν ὅμως καλὰ: Πιάσαν κι' οἱ δύο τους δουλειὰ σὰν σκαφτιάδες σ' ἓνα βαθὺ ὄρυγεῖο χρυσαφιῶ. Μὲ τὰ γερά μεροκάματα πού ἔπαιρναν, θὰ μπορούσαν νὰ πληρώσουν τὰ τροφεία καὶ

τὰ διδάκτρα μου στὸ ἀκριβὸ αὐτὸ σχολεῖο! Ὅμως μιὰ μέρα πού δούλευαν μονάχοι αὐτοὶ σὲ κάποια γαλαρία, βαθεῖα στὰ σπλάγνα τῆς γῆς, ἓνας τεράστιος ὄγκος ἀπὸ χῶματα γκρεμίστηκε πάνω τους. Καὶ τοὺς ἔθαψε γιὰ πάντα ἐκεῖ, μουσκεμένους στὸν ἰδρώτα καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα τῆς δουλειᾶς στὰ χέρια τους...

»Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὄλας μ' ἔδιωξαν ὄχι μονάχα ἀπὸ τὸ μεγάλο καὶ ἀκριβὸ σχολεῖο, μὰ κι' ἀπὸ τὴ φτωκικὰ καμαρούλα πού μέναν οἱ ἀδικοκαμένοι γονεῖς μου. Βρέθηκα μονάχο, ἔρημο, κουρελιασμένο καὶ πεινασμένο στοὺς δρόμους. Στὴν ἀρχὴ ἄρπαζα ὄ,τι εὔρισκα γιὰ νὰ παρηγορῶ τὴν πείνα μου. Ὑστερα ἐμπλεξα μὲ ἄλλους ἀλῆτες καὶ κλέφτες τοῦ λιμανιοῦ. Πολλὲς φορὲς εἶχα δοκιμάσει τὸν πόνο ἀπὸ τοὺς βούρδουλες τῶν ἀστυνομικῶν. Κι' ἄλλες τόσες φορὲς δοκίμασα τὴ σκλαβιά καὶ τὴ ντροπὴ τῆς φυλακῆς.

»Τέλος, καὶ σὰν μεγάλωσα ἀρκετὰ κατὰλαβα πόσο στραβὸς ἦταν ὁ δρόμος πού εἶχα πάρει. Κι' εἶπα ν' ἀλλάξω ζωὴ. Νὰ δουλέψω καὶ νὰ ζῆσω τίμια... Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά γιὰ μένα. Κανεὶς δὲν ἐμπιστευόταν νὰ μὲ πάρη στὴ δουλειᾶ του. Εἶχα κακὸ παρελθὸν καὶ ὄνομα... Ἔτσι συνέχισα νὰ ζῶ ἀπὸ λαθρεμπόρια καὶ ἄλλες παράνομες καὶ σκετινὲς ἐπιχειρήσεις...

»Ὄσοι, πρὶν λίγους μῆνες, μὲ συνάντησε τυχαῖα κάτω στὸ μεγάλο λιμάνι μιὰ ὁμορφὴ μαύρη βασίλισσα. Βούρκα Λάγκα τὴ λένε. «Μοιάζεις πολὺ μ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου», μοῦ λέει. «Εἶσαι ὀλόιδιος μὲ κάποιον Ζαντόβ πού εἶμαι φίλος καὶ σύμμαχος τοῦ Ταρζάν: Τοῦ ἀνίκανου ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας πού γρήγορα θὰ γκρεμίσω ἀπὸ τὸ θρόνο του...».

»Καί, τάζοντάς μου πολὺ χρυσάφι, καταφέρει νὰ μὲ πάρη μαζί της. Νὰ μὲ φέρη ἐδῶ στὴν περιοχὴ πού ζῆ καὶ βασιλεύει. Καὶ τότε μοῦ ἐξήγησε τὸ σατανικὸ σκέδιό της :

«Ἐνας μεγάλος ὄρκος!

— Θὰ περιμένω τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ σὲ χρησιμοποῦν, μοῦ εἶπε. Τότε θὰ παρουσιαστῆς σὰν Ζαντόβ. Καὶ θὰ φερθῆς μὲ τέτοιο τρόπο πού θὰ θάλῃς τὸν Ταρζάν καὶ τὸν πραγματικὸ Ζαντόβ ν' ἀλλήλοσπαρᾶτοῦνε!

»Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δόθηκε μὲ τὴν ἐμφάνισι στὴ Ζούγκλα

του μισότρελλου έπιστήμονα με την κουκούλα, τὸ ράσο καὶ τὶς μυστηριώδεις ἀκτίνες τοῦ ὕπνου: Οἱ μαῦροι σωματοφύλακες τῆς Βούρκα Λάγκα αἰχμαλώτισαν τὸν Χοῦρ Νταμάρ. Τὸν ἐγδύσαν καὶ τὸν ἔδεσαν χειροπόδαρα μέσα στὴ σπηλιά του. Ὑστερα, φόρεσαν σὲ μένα τὸ ράσο καὶ τὴν κουκούλα του... Τὰ παρακάτω ὅλα, τὰ ξέρεις...

Κι' ὁ σωσίας τελειώνει τὴν ἐξομολόγησί του με μιὰ παράκλησι:

— Καὶ τώρα, Ζαντόβ, θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρη: θέλω νὰ μ' ἀφήσης νὰ πάρω κι' ἐγὼ τὸ δικό σου ὄνομα. Ζαντόβ νὰ λένε κι' ἐμένα. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα: ἐγὼ κι' ἐσὺ, νὰ μὴν εἶμαστε δυὸ χωριστοὶ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ἕνας. Μὲ μιὰ ψυχὴ, μὲ μιὰ καρδιά, μ' ἕνα μυαλό!

Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα πολὺ μικρὸ κοφτερὸ μαχαιράκι, χαράζει πρῶτα τὸ μπράτσο του...

Ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ ποῦ καταλαβαίνει τί πρόκειται νὰ κάνη, προτείνει ἐβελοντικά καὶ τὸ δικό του μπράτσο. Ὁ σωσίας τὸ χαράζει κι' αὐτό. Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες σμίγοντας τὰ δυὸ τους μπράτσα ἀφήνουν ν' ἀνακατωθοῦν τὰ αἱματά τους. Γίνονται «ἀδέλφια»!

Ὑστερα ψιθυρίζουν κι' οἱ δυὸ τὸν ἴδιον ὄρκο. Ὁ ἕνας τὸν λέει καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἐπαναλαμβάνει:

— Ἐμεῖς οἱ δυὸ Ἕλληνες, ποῦ ἡ φύσι μᾶς ἔκανε νὰ μοιάζουμε σὰν δυὸ σταγόνες νερό. Καὶ ποῦ στίς φλέβες μας κυλάει τώρα τὸ ἴδιο αἷμα, κάνουμε στὸν μεγάλο θεὸ τῆς Ζούγκλας αὐτὸν τὸν ὄρκο: «Ποτὲ δὲν θὰ ποῦμε σὲ κανένα πόνος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας εἶναι ὁ πραγματικὸς Ζαντόβ καὶ ποιὸς ὁ σωσίας του! Καὶ ποτὲ δὲν θὰ παρουσιαζόμαστε μαζί κι' οἱ δυὸ, μπροστὰ σὲ ἄλλον ἄνθρωπο. Εἴτε φίλος εἶναι αὐτός, εἴτε ἐχθρός. Εἴτε ἄντρας, εἴτε γυναίκα! Τέλος, κάνουμε ὄρκο ἱερὸ καὶ ἀπαραβίαστο πῶς ποτὲ ὁ ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς δὲν θὰ σπκῶση κέρι νὰ χτυπήσῃ τὸν ἄλλον. Ὅποιο κακὸ κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἄλλος τοῦ ἔχει κάνει!»

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες σφραγίζουν μ' ἕνα ἀκόμα ἀγκάλιασμα καὶ ἀδελφικὸ φιλὶ τὴν ἐνορκη συμφωνία τους.

Ἡ Τοίχλ ποῦ μαζί με τὸν Κακαράκ τοὺς παρακολουθεῖ, στραβομουτσουιάζει:

— Καλὲ γιὰ δέτε ἄντρες νὰ φιλιῶνται ἀναμετάξυ τους, ψιθυρίζει. Λὲς καὶ καθήκαμε ἐμεῖς οἱ ὁμορφες! Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ὑπόδειξι!

Οἱ δυὸ Ζαντόβ ψάχνουν τώρα νὰ βροῦνε τρόπο νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ βαθὺ ὑπόγειο σπήλαιο τὸν μεγάλο θησαυρὸ τῶν δυὸ προϊστορικῶν ἀνθρώπων ποῦ ἐξακολουθοῦν νὰ βρισκάνται κάτω ἀναίσθητοι.

— Ἄν εἶχαμε δυὸ ἄσκιὰ καὶ τὰ γεμίσαμε, θ' ἀνεβάζαμε γρήγορα τὰ πολύτιμα πετρά-

δια πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς Ζούγκλας.

— Ὅμως, ἄσκιὰ οὔτε ἔχουμε, οὔτε θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε. Ἐτοί θὰ τὰ βγάλουμε ἀπ' ἐδῶ λίγα - λίγα με τὰ χέρια μας. Ἄνεθκατεβαίνοντας πολλές φορὲς οἱ δυὸ μας.

Ὁ Κακαράκ ποῦ μέχρι αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν τὸν εἶχαν ἀντιληφθῆ, τοὺς φωνάζει τώρα ἀποκαλύπτοντας τὸ «παρών» του:

— Ἐ, λεβέντες! Ἄν γουστάρετε σὰς βοηθῶμε κι' ἐμεῖς στὴ μετακόμισι, μετά συγκοιτήσεως, φτάνει νὰ βγῆ τὸ μεροκάματο!

Ὁ σωσίας ἐπρώχνει ἀμέσως τὸν Ζαντόβ σ' ἕνα κοντινὸ κούφωμα τῶν βράχων:

— Κρύψου γρήγορα, τοῦ κάνει σιγὰ. Ὁρκιστήκαμε νὰ μὴ παρουσιαζόμαστε, μαζί κι' οἱ δυὸ, μπροστὰ σὲ κανέναν.

Ἐκεῖνος ὑπακούει. Κρύβεται σβέλτος ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐσπρωξε. Ἐνῶ ὁ σωσίας, σπκύνοντας ἀπὸ κάτω πέτρες, ἀρχίζει νὰ τὶς πετᾷ στὰ δυὸ παιδιὰ, φωνάζοντας ἄγρια:

— Φευγάτε!... Δρόμο ἀπ' ἐδῶ!... Ἐξῆ ἀπὸ τὴ σπηλιά μου, ἂν δὲν θέλετε νὰ πεθάνετε μέσα σ' αὐτή!

Ὁ Σουθλερομύτης τὸν κυττάζει ἄγέροχα:

— Οἱ φοβέρες σου δὲν με τρομάζουν, τοῦ λέει. Θὰ μείνω ἐδῶ μέχρι... νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια!

Καί, παρατώντας τὴν Τοίχλ, χάνεται τρέχοντας μέσα στὸ σκοτεινὸ διάδρομο.

Ἐνα τεράστιο σμήνος ἀπὸ ἀμέτρητες μαῦρες κακαράξες χαμηλώνει γιὰ ν' ἀρπάξῃ τ' ἀστραφτερά πετράδια τοῦ θησαυροῦ...

Ἄνθουχη ἡ Χοντρή τὸν ἀκολουθεῖ ξεφω-
νίζοντας:

— Θάρρος, Τζιτζιφιόγκο μου! Μὴ φοβά-
σαι τίποτα, χρυσό μου! Ὅ,τι καὶ νὰ σοῦ
συμβῆ, ἐγὼ πάλι θὰ πλύνω τό... παγτελο-
νάκι σου!...

Σὲ λίγο, ἀνεβαινόντας ἀπὸ τὸ πηγάδι,
βγαίνουν κι' οἱ δυὸ τους πάνω στὸν καθα-
ρὸ ἄερα τῆς Ζούγκλας. Σκαρφαλώνουν
σβέλτοι στὰ ψηλά κλαδιά κάποιου κοντινοῦ
δέντρου. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθοῦν τὸ
χορταριασμένο ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς...

Καὶ νά: Τὰ μάτια τους γρήγορα ἀνοί-
γουν διάπλατα ἀπὸ χαρούμενη ἐκπληξι:

Ὁ θησαυρὸς ἐξαφανίζεται

ΑΠ' ΤΗ σπηλιά βλέ-
πουν νὰ βγαίνει ὁ
Ζαντόβ μὲ γεμάτες
τὶς φουχτες καὶ τὸ
στόμα του ἀπὸ πολύ-
τιμα πετράδια. Τ' ἄ-
δειάζει καὶ τὰ φτύνει
κάπου ἐκεῖ πλάι. Καὶ
ξαναμπάνει μὲ σὰ
στὴ σπηλιά...

Μὰ πρὶν περάσουν
τρεις στιγμὲς ὁ Κα-
καράκ καὶ ἡ Τοίχλ τὸν
ξαναβλέπουν νὰ βγαίνει ἔξω. Μὲ γεμάτες
πάλι τὶς παλάμες καὶ τὸ στόμα του ἀπὸ τ'
ἀστραφτερά πετράδια. Τ' ἄδειάζει πάλι καὶ
τὰ φτύνει στὸ ἴδιο μέρος. Ξαναμπάνει στὴ
σπηλιά. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ξαναβγαίνει
γεμάτος ἀπὸ πετράδια. Κι' αὐτὸ συνεχί-
ζεται...

Ἡ χαζο Τοίχλ γυρίζει ἀπορώντας στὸν
Σουβλερομύτη:

— Καλὲ εἶδες γιὰ πότε ὁ ἀφέντης Ζαν-
τόβ κατέρχεται καὶ ἀνέρχεται ἐντὸς τοῦ
θαθῦ σπηλαίου. Οὔτε ἄνσασέρ νὰ ἦτανε,
πού νὰ μὴν ἀβασκαθῆ τρομάρα νὰ τοῦρηθ!

Ὁ Κακαράκ τῆς ἐξηγεῖ:

— Τὰ Ζαντοβάκια, Ἐφατζουμούλα μου, τυ-
χάνουν τώρα ζευγός: Ὅταν ὁ εἰς ἐξ αὐ-
τῶν κατέρχεται ἐπὶ τοῦ σπηλαίου, ὁ ἕτερος
ἀνέρχεται ὑπὸ τὸ σπήλαιον. Τὸ ὁποῖον :
νταραβέρι νὰ γίνεται! Ὅπερ γιὰ νὰ στὸ
κάνω ἀκόμα πιὸ λιανὰ:

«Οἱ μάγκες πᾶνε κι' ἔρχονται
καὶ τὰ πετράδια... ἐξέρχονται!

Καὶ πραγματικὰ ἔτσι γίνεται. Μὲ ἀμέτρη-
τα ἀνεβοκατεβάσματα οἱ δυὸ ὀλίδιοι ἄν-
δρες καταφέρουν νὰ βγάλουν ἐπάνω ἕ-
να τεράστιο σωρὸ ἀπὸ πολύτιμα καὶ ἀστρα-
φτερά πετράδια. Οὔτε ἕνα πιά δὲν ἔχει ἀ-
πομείνει κάτω στὸ μεγάλο λάκκο τῆς ὑ-
πόγειας σπηλιάς. Κατεβαίνουν ὅμως ἀκό-
μα μιά φορὰ γιὰ νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ συ-
νεφέρουν, ἂν μπορέσουν, τοὺς δυὸ βα-

ρεῖα κτυπημένους προϊστορικοὺς ἀνθρώ-
πους: Τὸν Μπούχ καὶ τὴν Κράν!

Ὁ Κακαράκ κυττάζει μὲ γουρλωμένα καὶ
λαίμαργα μάτια τὸν τεράστιο θησαυρὸ.
Ὅσοι, σὲ μιά στιγμὴ μιά φωτεινὴ ἰδέα
γεννιέται στὴ φαλακρὴ κεφάλι του.

— Χοντρέλλα!, κάνει στὴ συντρόφισσά
του.

— Τί καλέ;

— Τὰ βλέπεις αὐτὰ τὰ πετράδια;

— Καὶ βέβαια τὰ βλέπω!

— Ἐ, ἄμα τὰ ξαναδῆς νὰ μοῦ τηλεγρα-
φήσης!

— Διπλαδὴ : τί θὰ γίνουνε;

— Θὰ τὰ «φάω» ἐγὼ!

Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σφυρίζη συνθημα-
τικά. Ὅσοι σὲ λίγο φτερούγισμα μικροῦ
πουλιοῦ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη.

Εἶναι ὁ τετραπέρατος παπαγάλος Κου-
κούς πού προσγειώνεται στὸν ὦμο του.

Ὁ Σουβλερομύτης τὸν παίρνει χαρούμε-
νος στὰ χέρια του καὶ κάτι τοῦ λέει κρυφά
στ' αὐτί. Ὅμως γιὰ τὸ φόβο μήπως δὲν τὸ
κατάλαβε καλά, τοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ
κακαράκικα:

— Ξε-τα-πέ σω-μέ-α στὴν χή-ο-ρι-πε πού
ται-σκε-βρί τὸ λο-γά-με τρο-δὲν μὲ τὸ κι-
βά-λυ-κα μου. Νω-πὰ σ' τὸ-αὐ ζουν-ρνιά κου
τεο-τρη-μέ-α ξεο-κά-ρα-κα. Πές' τους πῶς
δῶ-ε ται-σκον-βρί τι-κα τα-μα-πρά πού ζουν-
λί-γυα καὶ φτουν-στρά-α!

Καὶ σίγουρος τώρα ὁ Κακαράκ, ὅτι ὁ Πα-
παγάλος κατάλαβε τὴν ἐντολή του, τὸν ἀ-
φίνει νὰ φύγη.

Καὶ νά: Δὲν περνάει λίγη ὥρα ὅταν ὁ
γαλᾶζιος οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας μαυρίζει
ξαφνικά. Ἐνα τεράστιο κοπάδι ἀπὸ χιλιά-
δες μαῦρες καρακάξες, παρουσιάζεται...

Τὰ πουλιά αὐτὰ πού ἔχουν τὸ ἴδιωμα ν'
ἀρπάζουν πάντα κάθε ἀντικείμενο πού
γυαλίζει, ἀντικρίζουν τώρα τ' ἀστραφτερά
πετράδια τοῦ θησαυροῦ. Καὶ προσγειώνον-
ται, «πατείς με πατῶσε» πᾶνω σ' αὐτά. Ἄρ-
πάζουν ἀπὸ τρία ἢ κάθε μιά τους — ἕνα
στὸ ράμφος κι' ἀπὸ ἕνα σὲ κάθε πόδι —
καὶ ξαναφτερουγίζουν ἐπάνω.

Σὲ λίγες στιγμὲς οὔτε ἕνα πετράδι δὲν
ἔχει ἀπομείνει κάτω στὴ γῆ.

Ὁ Κακαράκ κορδωμένος τώρα ἐξηγεῖ
στὴν Τοίχλ:

— Οἱ παροῦσες καρακάξες — ἔξω ἀπὸ ἐ-
λόγου σου, μετὰ συγχωρήσεως — κατοικο-
εδρεύουν ἐπὶ τοῦ μεγάλου δέντρου ὄπερ
στὰ κλαδιά του ἔχω σπημένο τὸ καλυθᾶκι
μου. Τὸ ὁποῖον, θὰ πᾶνε τώρα ἐκεῖ νὰ μοῦ
τὸ καργάρουνε ἐκ πολυτίμων λίθων!

Μὰ νά: Ξαφνικά τὰ μάτια τοῦ Σουβλερο-
μύτη παίρνουν τρομαγμένη ἔκφρασι καθὼς
κυττάζουν πρὸς τὸν οὐρανὸ. Ἐνῶ τὰ χεῖ-
λια του ψιθυρίζουν μὲ δέος:

— Ἀμάσααννν, ἀδελφές μου, καὶ κλά-

φτα Χαράλαμπε!

Τὸ ἀμέτρητο κοπάδι ἀπὸ τὶς καρακάζες δὲν παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὸ δέντρο του. Μὰ πρὸς ἄλλη, ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ αὐτὴν.

Ὁ Σουβλερομύτης σφουρίζει στὸν παπαγάλο του. Κι' ὅταν ἐκεῖνος προσγειώνεται στὰ χέρια του τὸν ρωτᾷει:

— Ἀπὸ ποῦ, θρὲ μπουνταλά, πῆγες καὶ μοῦ κουβάλησες αὐτὲς τὶς καρακάζες;

— Ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ παλατιοῦ τῆς Βούρχα Λάγκα, ἀποκρίνεται μὲ τὴ στριγγὶ φωνή του ὁ Κουσκούς.

— Καὶ γιατί πῆγες ἐκεῖ, θρὲ θλάκα, κι' ὄχι στὸ δικό μου δέντρο, ὅπως σοῦ εἶπα;

— Γιά νὰ δῶ καὶ τὴ Λαλίνα (*). Τὴν ὁμορφὴ Λαλίνα μου!

Ἡ χορεύτρια μὲ τὶς πράσινες κόμπρες

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ξεπετιοῦνται πρῶτοι οἱ δυὸ Ζαντόβ. Κι' ἀμέσως πίσω τους ὁ Μπούχ καὶ ἡ Κράν πού τοὺς κυνηγᾶνε μὲ ἀνασκηκωμένα τὰ πρωτόγονα πέτρινα τοσκούρια τους.

Σὲ λίγο, μπροστὰ οἱ σωσίες καὶ πίσω τους οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι — πού οἱ ἴδιοι τοὺς εἶχαν συνειφέρει — χάνονται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια θλάσπη τῆς περιοχῆς.

Ὁ Κακαράκ γυρίζει τώρα στὴν Τσίχλ:

— Ἄς τοὺς ἀφήσουμε αὐτοὺς νὰ κυνηγῶνται. Σάμπως φορᾶνε παπούτσια γιὰ νὰ τὰ χαλάσουνε; Ἐνας Ζαντόβ ἦτανε πρὶν κι' ἔκανε θαύματα. Τώρα πού εἶναι δυό, μὴ τοὺς φοβάσαι. Θὰ τοὺς φᾶνε λάχανο τοὺς... προϊστορικάδες. Ὅπως ἡ Βουρχα-λάγκα θὰ μᾶς φᾶη λάχανο τὸ θησαυρό. Οἱ καρακάζες, στὰ κεραμίδια τοῦ παλατιοῦ τῆς, θὰ τὸν ἀκουμπήσανε.

— Τυχερὴ γυναίκα, ἡ ἀσχημομούρα!, κάνει μὲ ζήλεια ἡ Τσίχλ. Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε, Τζιτζιφιόγκο;

— Θὰ πάμε κι' ἐμεῖς ἐκεῖ!

— Γιά νὰ πάρουμε τὸ θησαυρό;

— Αὐτό εἶναι δευτερεύον: Θὰ πάμε γιὰ νὰ τιμωρήσουμε τὶς παλνοκαρακάζες! Τοῦ λόγου μου θὰ τὶς σφάζω καὶ τοῦ λόγου σου θὰ τὶς μαδῶ! Ψοφᾶω γιὰ πουλερικά!

Μὰ νά: τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ἄνθρώ-

πινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη. Εἶναι ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα πού φθάνουν λαχανιασμένοι ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ μάγου Χαρούν.

Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ ἀρχίζουν νὰ τοὺς δίνουν ἀναφορὰ γιὰ ὅσα εἶχαν συμβῆ. Ὁμως ἐκεῖνοι τοὺς σταματᾶνε:

— Μὴ κουραζόσαστε ὄχι. Ὅλα αὐτὰ πού θὰ μᾶς πῆτε τὰ ξέρουμε. Καὶ ἄλλα ἀκόμα πού δὲν ξέρετε ἐσεῖς...

Ἡ Χοντρὴ ἀπορεῖ:

— Καὶ πῶς τὰ ξέρουμε, Τζιτζιφιόγκο μου; ρωτᾷει.

— Σοσοο, τῆς κάνει ὁ Σουβλερομύτης. Θὰ τὰ βλέπουμε στὸν ...ὑπνο τους! Σιγά, τὸ λοιπόν, μὴ τοὺς... ξυπνήσουμε!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή παράξενο διπλὸ σφύριγμα ἀκούγεται στὸν ἀέρα. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως δυὸ σαῖτες φθάνουν μὲ ὄρμη. Καρφώνονται στὴ δεξιὰ ράχη τοῦ ἀνύποπτου ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν σωριάζουν κάτω ἀκίνητον!

— Ἄμὰν καὶ πλακῶσαν οἱ... ἀνθοδέσμες!, κάνει ὁ Κακαράκ.

Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Τσίχλ, τὴ βάζει ἡρωϊκὰ στὰ πόδια!

Ἡ Ζάμπα τὰ κάνει γιὰ λίγες στιγμὲς μπροστὰ στὸ ἀναπάντεχο κακό. Γρήγορα δὲμως συνέρχεται. Καὶ σκύβοντας πάνω στὸν Ταρζάν κάνει νὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ τὴ ράχη του τὰ βέλπ.

Μὲ δὲν προφθαίνει. Τὴν ἴδια στιγμή δυὸ γιγαντόσωμοι μαῦροι καννίβαλοι παρουσιάζονται τρέχοντας. Εἶναι φανερό πῶς ἐρχονται νὰ πιάσουν ζωντανὴ τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα. Ὅσο γιὰ τὸν Ταρζάν εἶναι βέβαιον πῶς τὸν ἔχουν σκοτώσει.

Ἡ Ζάμπα, πού κι' αὐτὴ δὲν ξέρεε ἂν ὁ σύντροφός της ζῆ ἢ εἶναι νεκρός, βρίσκει πῶς θὰ ἦταν μάταιο νὰ σταθῆ ν' ἀντιμετώπιση αὐτοὺς τοὺς ἀγριανθρώπους. Καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφτῆ τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει σὰν τρελλὴ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὰ βρωμερὰ τους χέρια!

Οἱ δυὸ Ζαντόβ πού ξαναγυρίζουν δὲν βρίσκουν οὔτε ἓνα πετράδι ἀπὸ τὸ θησαυρό τους. Ἀντικρίζουν ὁμῶς τὸν βαρεῖα τραυματισμένο Ταρζάν.

(*) Λαλίνα λέγεται ἡ παπαγαλίνα τῆς βασίλισσας Βούρχα Λάγκα. Ὁ Κουσκούς εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μ' αὐτήν.

Ἐκείνοι ἀλλάζουν ἀμέσως κατεύθυνσι. Τρέχουν κυνηγώντας τὴν καὶ οὐρλιάζοντας ἄγρια:

— Στάσου!... Στάσου γιατί θὰ σταθοῦμε ἐμεῖς καὶ θὰ στείλουμε τὶς σαίτες μας νὰ σὲ φτάσουν!

Ὅμως ἡ ἀμοιρὴ Ἑλληνίδα εἶναι, ἀλλοίμονο, ἄτυχη. Καθὼς τρέχει— πολὺ πρὶο γρήγορα ἀπὸ τοὺς διώκτες τῆς — ἀλλοιότιμο σφύριγμα φθάνει ξαφνικὰ στ' αὐτιά τῆς. Ἐνῶ ταυτόχρονα ἕνα μεγάλο μαῦρο φίδι τυλίγεται γύρω στὰ φτερωτά τῆς πόδια!

Ἡ Ζάμπα σωριάζεται κάτω ξεφωνίζοντας μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωσι:

— Βοήθεια, Ζαντόοο! Βοήθειααααα!

Ἄθελα καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῆ ἦρθε στὰ χεῖλια τῆς τ' ὄνομα τοῦ κρυφαγαπημένου Ἑλληνα.

— Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά γιὰ νάχη ἐλπίδες σωτηρίας...

Λίγες στιγμὲς μετὰ οἱ δυὸ γιγαντόομοι καννίβαλο ἔχουν φθάσει κοντὰ τῆς. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κόβει μὲ τὴ κατζάρα τοῦ τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ. Καὶ ξετυλίγει τὸ νεκρὸ κορμί τοῦ ἀπὸ τὰ πόδια τῆς λιπόθυμης πιά κοπέλας.

Ὁ ἄλλος τὴ φορτώνεται ἀμέσως στὴ ράχη τοῦ. Ξεκινᾷ μωρμουρίζοντας:

— Πάμε τώρα, ὁμορφονεῖά μου, στὸ παλάτι τῆς Βούρχα Λάγκα. Ἡ βασίλισσά μας ἔχει ἀπόψε τὴ νύχτα μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὸ θησαυρὸ πού τῆς κουβάλησαν οἱ καρακάξες! Θέλει νὰ χορέψῃς μπροστὰ τῆς τὸν τελευταῖο χορὸ τῆς ζωῆς σου!...

Οἱ δυὸ Ζαντόο καταφέρνουν κάποτε νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώπους πού κυνηγοῦν νὰ τοὺς σκοτώσουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἄποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

- Ἡ ἄγρια παρθένα Ζούγκλα σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῆς!
- Ἡ τροπικὴ Φύσι σὲ ὅλη τὴν ἐξωτικὴ ὁμορφιὰ καὶ παράξενη γοητεία τῆς!
- Τὰ σύγχρονα μέσα καταστροφῆς σ' ἕναν ἀπεγνωσμένο ἀγῶνα μὲ πρωτόγονους καὶ ἀδάμαστους ἀντιπάλους!
- Ἡ δράσις, ἡ πλοκή, τὸ μυστήριο καὶ ἡ ἀγωνία σὲ ὅλη τὴν ὑπεράνθρωπη καὶ ὑπερφυσικὴ τους ἔκτασι!

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΣΤΟ 20ο ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ «ΖΟΥΓΚΛΑΣ»
πού θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχομένη Τρίτῃ μὲ τὸν τίτλο:

"ΕΠΙΘΕΣΙ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ,"

Μιὰ τόσο συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας δὲν ἔχετε διαβάσει ποτέ!

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 19 — ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Ἐμβάσματα - ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Ὑπεύθυνος σύμφωνας τῷ νόμῳ: Στ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμῆρνη.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

Πριν από δυό μέρες, ο Τιμ Ντόναχιου δρισκόταν ολομόναχος πάνω στο υπέροχο αλόγο του. Ταξίδευε για τη μακρινή Δύση, μέσ' απ' την άγρια περιοχή που απλώνεται στους πρόποδες της τρομερής όροσειράς, της Σιέρρα Μάντρε.

Ήταν πρωί. Ο ήλιος, που μόλις είχε ανατείλει, έκανε ν' αστράφτουν τα καλογομασμένα πιστόλια στη μέση του μικρού κάου — μπού κι' το χρυσό άσπερι στο μέτωπο του αλόγου του που το είχε κερδίσει τον περασμένο χρόνο, σ' έναν διαγωνισμό, για το πιο καλογομασμένο αλόγο. Ο Τιμ δρισκόταν στα κέφια του και τραγουδούσε. Η φωνή του, γλυκειά και πεντακάθωρη, καμπάνιζε στους λείους τοίχους των βράχων, που υψώνονταν αριστερά του:

«...Μεγάλη και άγρια είναι η Δύση.
Για να την περάσεις πέρα—πέρα, θές
(μια δλόκληρη ζωή!)
Μά όμορφη τόσο, που αξίζει κανένας να
(ζήση,
μονάχα για ένα μεγάλο ταξίδι στη Δύση,
ταξίδι άτέλειωτο, / βράδυ—πρωί...»

Μαζί με την τελευταία κορώνα του Τιμ όμως, ακούστηκαν και κάτι παράξενα σφυρίγματα κοντά του, σαν να βούιζαν μέλισσες επάνω από το κεφάλι του.

Ο Μικρός κάου—μπού δεν συλλογίστηκε πολύ, για να καταλάβει τι ήταν αυτά τα σφυρίγματα, που τα ακολουθούσαν και δυνατοί, απόμακροί κρότοι. Στρέφοντας το κεφάλι πίσω, είδε ένα τσούρμιο Ινδιάνους που τον πυροβολούσαν, τρέχοντας συγχρόνως προς το μέρος του, επάνω σ' άλλαγά τους.

Ο Τιμ έσκυψε σ' ατύ του αλόγου του και τούπε χαϊδευτικά:

— Ξέρεις τι θα κάνεις, Ξ;
Κι' εκείνο πράγματι, χωρίς δεύτερη κουβέντα, άρχισε να τρέχει με γοργό καλπασμό. Ταυτόχρονα έκανε και απόλυτα γρήγορα ζήγκ — ζάγκ, ώστε εκείνοι που πυροβολούσαν, δεν ήταν δυνατόν να βρουν τον στόχο.

Ρίχτηκαν σ' ένα φαράγγι που άνοιγόταν εκεί κοντά. Τώρα, για λίγο, οι διώκτες τους τους είχαν χάσει. Με τον αστραπιαίο καλπασμό του το αλόγο θα μπορούσε να κερδίσει μεγάλη απόσταση από τους Ινδιάνους. Δεν πρόφτασαν όμως να κάνουν παραπάνω από μερικά μέτρα, μέσα στο εφράγγι. Ξαφνικά κάτι βαρύ έπεσε πάνω στον Τιμ, που έχασε την ισορροπία του και κύλησε κάτω από το αλόγο του. Έκανε να τιναχτεί αλλά αναγκάστηκε να μείνει ακίνητος. Ένας άγριος έριθρόδερμος στεκόταν από πάνω του. Άκουμπωσε στο στήθος του την κώνη μιάς καραμπίνας. Το δάχτυλό του ήταν έτοιμο, στη σκανδάλη...

ΙΝΔΙΑΝΟΣ — που τα φτερά του κεφαλιού του, έδειχναν πως ήταν από τους αρχηγούς της φυλής — άπομάκρυνε λίγο την κώνη του όπλου του. Έκανε έναν άγριο και τρομερό μορφασμό κι' ένα τραχύ νόημα στον μικρό κάου—μπού, ν' ανασπύσεται. Έκείνος υπάκουσε αναγκαστικά.

Στάθηκε όρθιος, μ' άνοιχτά τα πόδια, απέναντι στον έριθρόδερμο. Έτοιμος να τραθήξει τα πιστόλια του, στην πρώτη του άπροσεξία. Η φοβερή ματιά του άγριανθρώπου, όμως, κάθε άλλο ποσό έδινε θάρος, για μιά τέτοια σκέψη. Και σ' ά, να μην έφτανε αυτό, ακούστηκε κι' ο καλπασμός των αλόγων των άλλων Ινδιάνων, που ζύγωναν. Ο Τιμ ένοιωσε πως ήταν χαμένος. Άλλά τη στιγμή ακριβώς που έκανε αυτή τη σκέψη, έγινε κάτι καταπληκτικό:

Ένα βέλος πέρασε σαν άστραπη, κάτω από τα άνοιχτά πόδια του μικρού κάου — μπού κι' άνηφορίζοντας... καρφώθηκε στο στήθος του Ινδιάνου. Έκείνος έβγαλε μιά άγρια κραυγή. Κλονίστηκε κι' έπεσε άνάσκαλα σφαδαζοντας. Κατάπληκτος στράφηκε ο Τιμ κι' είδε πίσω του ένα μικροσκοπικό Ινδιανάκι, μ' ένα τόξο στο χέρι. Ήταν ο Τιμ—Τίν!

Πριν προλάβει να πη τίποτα για να τον εύχαριστήσει να ρωτήσει τι σήμαιναν όλ' αυτά, εκείνος φώναξε με τη διαπεραστική φωνούλα του:

— Άν ο χλωμός άδελφός μου θέλει να ζήση, πρέπει να κάνει γρήγορα! Έρχονται!

— Κι' έσύ; μουρμούρισε βιαστικά ο Τιμ Ντόναχιου, καθώς το αλόγο τον πλησίασε μόνο του, σαν να τούλεγε κι' αυτό να πηδήσει στη ράχι του.

— Ο Τιμ—Τίν κάπου θα βρη να κρυφτεί!, άπικρίθηκε ο Ινδιανάκος άπαθώς.

— Δεν γίνεται να σ' αφήσω εδώ πέρα!, φώναξε ξεκομμένα ο μικρός κάου—μπού. Άν σε πιάσουν μετά απ' αυτό πού'κονες, θα σε κάνουν σουβλιστό, σαν άρνάκι του γάλακτος! Έμπρός! Έλα δώ!

Και, πριν προλάβει να διαμαρτυρηθεί ο Τιμ—Τίν, τον άρπαξε απ' το χέρι και τον ανέβασε στο λαιμό του αλόγου. Πήδησε κι' αυτός στη σέλλα. Το υπέροχο ζώο ξεκίνησε μονομιάς σαν άστραπη, καταλαβαίνοντας μόνο του πως έπρεπε να διασπεί. Αυτή τη φορά έκανε αναγκαστικά ζήγκ — ζάγκ, σ' εκείνο το άνάμωλο, γεμάτο βράχια έδαφος της χαράδρας. Οι Ινδιάνοι, μανιασμένοι, έστειλαν ένα σύννεφο από σφαίρες εναντίον τους. Κοιμιά όμως δεν τους άγγιξε. Σε δέκα λεπτά της ώρας, είχαν κιόλας παραιτηθεί από τη σκέψη να τους κυνηγήσουν άλλο.

Έτσι ο Τιμ—Τίν έωσσε τη ζωή του Τιμ Ντόναχιου κι' εκείνος τον πήρε μαζί του. Έτσι έγιναν «άδελφοί», κατά την Ινδιάνικη συνήθεια. Και ο μικρός Ινδιανάκος βρήκε ακόμα την εύκαιρία να διηγηθεί στον μικρό κάου—μπού, τα φοβερά γεγονότα που είχαν ξεκληρίσει τη φυλή του, τους Τσιρικάουα, τον τελευταίο καιρό:

Ο Τιμ—Τίν, ήταν γιός του άρχηγού της φυλής, του Λάν Κιγιάτ —όπλαθι του ε'Ανίκητου Βούβαλου». Ζούσαν ειρηνικά με το κυνήγι στα βουνά, απ' την ήμερα που ο Τιμ—Τίν θυόταν τον κόσμο. Ένα πρωί όμως, ο Μεγάλος Μάγος της φυλής, ο Άσπρομάλλης Άετός, άνήγγειλε πως οι Θεοί άπαιτούσαν σκληρές θυσίες από τον λαό του. Τα πνεύματα δεν ζήτουσαν πιά γυναίκες ή μικρά κορίτσια για θυσία αλλά γενναίους πολεμιστές. Διάλεξε λοιπόν δέκα απ' αυτούς, τους πήρε στη σπηλιά του και δεν τους ξανάδε κανείς. Ο ίδιος άνήγγειλε πως οι ψυχές τους είχαν ταξιδέψει στην Κοιλιά Μανιτού, να βρουν τους προγόνους του! Μετά λίγες μέρες, όμως, ζήτησε άλλους δέκα, που είχαν κι' αυτοί την ίδια τύχη. Και κατόπιν κι' άλλους δέκα. Ο Λάν Κιγιάτ, που σεβόταν πολύ τους χορημούς και φοβόταν τα Πνεύματα, έχασε ωστόσο την ύπομονή του. Κατάλαβε πως οι Θεοί, δεν ήταν δυνατόν να θέλουν να ξεκληρίσουν δλόκληρη τη φυλή του, στα καλά καθούμενα. Έξ άλλου, πάντα ως τότε οι θυσίες γίνονταν μπροστά σε δέντρα και όχι έτσι κρυβά. Μά όταν τα έπτε όλ' αυτά στον Άσπρομάλλη Άετό και πρόσταξε να σταματήσουν αυτές οι θυσίες, εκείνος του έμπηξε ένα μαχαίρι στην καρδιά, φωνάζοντας πως οι Θεοί είχαν προστάξει και τη δική του θυσία. Ύστερα έγινε ο ίδιος άρχηγός της φυλής. Πρώτη του διαταγή ήταν να αιχμαλωτίσουν όλους τους λευκούς που θα περνούσαν απ' την περιοχή τους. Για κάθε έναν αιχμάλωτο, θα γλύτωνε τη ζωή του κι' ένας έριθρόδερμος, απ' αυτούς που έπρόκειτο να θυσιάσουν! Έτσι λοιπόν ο Τιμ—Τίν, υόλις είδε την παγίδα που είχαν στήσει στον Τιμ Ντόναχιου, αποφάσισε να τον σώσει κι' ύστερα να φύγει μακριά, να περιμένη να... μεγαλώσει και να γυρίσει μιά μέρα να έκδικηθεί τον θάνατο του πατέρα του!

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

